

εργατική

Βδομαδιατική Εφημερίδα
της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

αλληλεγγυη

24 Αυγούστου 2016

www.sekonline.gr

No 1237

**Φτάνει πια με τα κλεισίματα,
τις απολύσεις και την απληρωσιά**

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΜΠΙΝΑΔΟΡΟΥΣ

10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ
ΟΛΟΙ ΣΤΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

σελ. 6

17, 18, 19
ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ
Αντιφασιστικό
τριήμερο
στην επέτειο
της δολοφονίας
του Παύλου Φύσσα

σελ. 8, 9

Μαρινόπουλος

ΘΑΣΘ

Athens Ledra

Η νέα κρίση στα Ασφαλιστικά Ταμεία

Οι περικοπές στις συντάξεις δεν έχουν τέλος. Στις 2 Αυγούστου οι επικουρικές συντάξεις πενήντα περίπου χιλιάδων συνταξιούχων του δημοσίου υπολογίστηκαν με βάση τους νέους “συντελεστές αναπλήρωσης” του Κατρούγκαλου. Το αποτέλεσμα ήταν μια περικοπή κατά μέσο όρο 10-12% -που σε κάποιες περιπτώσεις “υψηλοσυνταξιούχων” οι περικοπές (στην επικουρική) έφτασαν ακόμα και στο 30%.

Στις 2 Σεπτέμβρη έρχεται η σειρά των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της εφημερίδας “**Ναυτεμπορική**” οι περικοπές θα αφορούν περίπου 160 χιλιάδες συνταξιούχους. Και αμέσως μετά ακολουθεί ένα “τρίτο κύμα”: το νέο ασφαλιστικό τέθηκε σε ισχύ τον Ιούνη αλλά οι νέοι υπολογισμοί των επικουρικών και οι περικοπές άρχισαν να εφαρμόζονται δυο και τρεις μήνες αργότερα. Ο Κατρούγκαλος θέλει τα λεφτά “του” πίσω. Οι επιστροφές αυτές θα εισπραχθούν σε τρεις μηνιαίες δόσεις -τον Οκτώβρη, το Νοέμβρη και τον Δεκέμβρη. Για πολλούς συνταξιούχους και τις οικογένειές τους (μια παλιά έρευνα είχε δείξει ότι ένα πολύ μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού λόγω της ανεργίας, επιβιώνει από τη σύνταξη του παππού και της γιαγιάς) αυτό θα σημάνει κυριολεκτικά καταδίκη σε πείνα.

Ο Κατρούγκαλος υποστήριζε ότι οι αλλαγές αυτές θα έκαναν το ασφαλιστικό σύστημα “βιώσιμο”. Στην πραγματικότητα το μόνο που έχουν καταφέρει είναι να στερήσουν τη βιωσιμότητα από τους ίδιους τους συνταξιούχους. Τα ταμεία δεν έχουν χρεοκοπήσει ούτε επειδή “γερνάει” ο πληθυσμός, ούτε επειδή είναι υπερβολικές οι συντάξεις. Τα ταμεία τα χρεοκόπησε η κρίση. Χρεοκόπησαν από την εξωφρενική ανεργία που μειώνει δραστικά τα έσοδά τους από τις εισφορές. Χρεοκόπησαν από τον εξευτελισμό της αξίας των αποθεματικών τους -η αναγκαστική και ληστρική τους ένταξη στον διαβόητο PSI ήταν το τελευταίο μόνο επεισόδιο σε μια ατέλειωτη σειρά “απαλλοτριώσεων” των εισφορών των ασφαλισμένων. Αντί να έχουν αποθέματα σήμερα τα ταμεία έχουν χρέη. Το έλλειμμα τους αυτή τη στιγμή αντιστοιχεί (σύμφωνα με τις δηλώσεις του ίδιου του Κατρούγκαλου) στο 9% του ΑΕΠ.

Ούτε είναι το φαινόμενο απλά και μόνο ελληνικό. Η κρίση έχει υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα να ρίξει τα επιτόκια της σε μηδενικά επίπεδα. Οι αποδόσεις των κρατικών ομολόγων (με εξαίρεση τη χρεοκοπημένη Ελλάδα και τις άλλες χώρες του Ευρωπαϊκού “νότου”) έχουν ακολουθήσει “κατά πόδας”: το “κουπόνι” που προσφέρουν τα πενταετή ομόλογα του Γερμανικού δημοσίου είναι αρνητικό (δηλαδή ένας επενδυτής που θα το αγοράσει θα εισπράξει λιγότερα από αυτά που πλήρωσε στην αρχή στη λήξη του). Του δεκαετούς σχεδόν μηδενικό.

Μηδενικά επιτόκια

Τα ασφαλιστικά ταμεία, όμως, “ζούνε” από τον τόκο: το μεγαλύτερο μέρος των αποθεματικών τους επενδύεται (συχνά με νόμο) σε ομόλογα του δημοσίου. Μηδενικά επιτόκια σημαίνει ότι τα ταμεία είναι υποχρεωμένα να “σπάνε” ομόλογα (να τα πουλάνε σε τιμή ευκαιρίας πριν από τη λήξη τους) στη δευτερογενή αγορά για να πληρώσουν τις συντάξεις.

Πρόσφατα μια έκθεση της Deutsche Bank υποστήριζε ότι για να γίνει βιώσιμο το γερμανικό ασφαλιστικό σύστημα θα πρέπει να ανέβει το όριο συνταξιοδότησης στα 69. Να επιστρέψει, με άλλα λόγια στον δέκατο ένατο αιώνα, στην εποχή του Μπίσμαρκ και του Κάιζερ.

Ο Μπίσμαρκ ήταν ο πρώτος που επέβαλε εθνική σύνταξη στη Γερμανία. Το όριο ήταν τότε στα 70 χρόνια -όσο ήταν και το προσδόκιμο ζωής δηλαδή. Σύνταξη έπαιρναν με άλλα λόγια μόνο οι “Μαθουσάλες”. Η λογική ήταν απλή: ο κάθε άνθρωπος θα πρέπει να αποταμιεύει για τα γεράματά του. Αλλά πόσα θα έπρεπε να αποταμιεύσει; Το λογικό ήταν τόσα όσα θα χρειαζόταν για να καλύψει τα έξοδά του όσο ζούσε. Αν είχε την “ατυχία” να ζήσει περισσότερο, ε τότε το δημόσιο θα τον αποζημιώνει.

Ο Κατρούγκαλος υποστηρίζει ότι το ασφαλιστικό του εκτός από βιώσιμο είναι και κοινωνικά δίκαιο. Πράγματι, αν ο οδηγός σου είναι ο Μπίσμαρκ, είναι απόλυτα δίκαιο.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Φαγοπότι με σκάνδαλα

Η εισφοροδιαφυγή είναι ένας ακόμα τρόπος μέσα από τον οποίο τα αφεντικά ληστεύουν τα αποθεματικά των ταμείων -και δεν είναι καθόλου ελληνικό προνόμιο.

“Οι βρετανικές μεγάλες επιχειρήσεις μοίρασαν πέρσι πέντε φορές περισσότερα χρήματα στους μετόχους τους από όσα έδωσαν στα ασφαλιστικά ταμεία” γράφει η εφημερίδα **Socialist Worker**. Τα στοιχεία προέρχονται από μια έρευνα της εταιρείας συμβούλων LCP. Και είναι συντριπτικά.

“Από τις 56 εταιρείες που έδωσαν στοιχεία για την κατάσταση των ασφαλιστικών τους υποχρεώσεων οι μισές (και πάνω) ήταν στο κόκκινο. Το συνολικό τους χρέος ξεπερνούσε τα 42 δισεκατομμύρια λίρες. Οι ίδιες εταιρείες, όμως, πλήρωσαν σε μερίσματα 53 δισεκατομμύρια στους μετόχους τους - αρκετά για να καλύψουν όλο το χρέος στα ταμεία και να μείνει ένα υπόλοιπο”.

Η πιο σιχαμερή περίπτωση είναι του **σερ Φίλιπ Γκριν**, του πρώην αφεντικού της **British Home Stores**. Αφού “έγδυσε” την εταιρεία “του” αρπάζοντας 580 εκατομμύρια λίρες για τόκους, μερίσματα και ενοίκια, την πούλησε έναντι μιας λίρας -αφήνοντας ένα χρέος στα ταμεία 571 εκατομμυρίων. Την ίδια ώρα που οι 11 χιλιάδες υπάλληλοι της BHS πετάγονταν στον δρόμο ο Γκριν αγόραζε το τρίτο του γιοστ.

Την περασμένη εβδομάδα ο Γκριν βρέθηκε με το σκάφος του για διακοπές στην Ιθάκη. Είχε την ατυχία όμως να βρίσκεται στο νησί, για ένα τουριστικό ρεπορτάζ, ένα συνεργείο του τηλεοπτικού καναλιού Sky News -που αποφάσισε να του θέσει μερικές ερωτήσεις. Το αποτέλεσμα ήταν ακριβώς αυτό που θα περίμενε κανείς από έναν σερ: ένας οχετός...

Ετοιμάζουν νέα κανόνια

Το “κανόνι” του Μαρινόπουλου δεν ήταν, όπως όλα δείχνουν, παρά μόνο η αρχή. Εκατοντάδες επιχειρήσεις έχουν μετατραπεί αυτή τη στιγμή σε “ζόμπι” -με τις υποχρεώσεις τους να ξεπερνάνε το ενεργητικό τους. Ανάμεσά τους και 24 “μεγάλες” -ανώνυμες εταιρείες, εισηγμένες στο χρηματιστήριο που απασχολούν συνολικά αυτή τη στιγμή πάνω από 7500 εργαζόμενους.

Τα ονόματά των περισσότερων από αυτές ήταν διάσημα πριν από μερικά χρόνια: Euro-medica, Νίκας (αλλαντικά), Sato (έπιπλα γραφείου), Βαράγκης (έπιπλα πολυτελείας), Altec (υπολογιστές)... Τώρα όλες είναι υπερχρεωμένες, χωρίς ουσιαστικά ελπίδα ανάκαμψης: τα κεφάλαιά τους είναι αρνητικά -πράγμα που σημαίνει ότι λογικά θα έπρεπε να “πληρώσουν” τον στρατηγικό επενδυτή - μεσσία που περιμένουν για να “αγοράσει” τις μετοχές τους.

Το συνολικό τους χρέος προς τις τράπεζες ξεπερνάει τα τέσσερα δισεκατομμύρια Ευρώ. “Ο υπερδανεισμός τους σε συνδυασμό με τα αρνητικά ίδια κεφάλαια”, γράφει η Καθημερινή της Κυριακής, “είναι τοξικός...”. Όπως ακριβώς και τα στεγαστικά δάνεια της Αμερικής που οδήγησαν στην χρεοκοπία της Λήμαν Μπράδερς τον Σεπτέμβρη του 2008 και σε όσα ακολούθησαν, δηλαδή.

Μεγάλος ασθενής

Η προπαγάνδα των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης προσπαθεί όλα αυτά τα χρόνια να μας πείσει ότι ο “μεγάλος ασθενής” της ελληνικής οικονομίας ήταν ο “διογκωμένος, σπάταλος και αναποτελεσματικός” δημόσιος τομέας. Προσπαθούσαν να μας πείσουν ότι το πρόβλημα ήταν “οι τεμπέληδες δημόσιοι υπάλληλοι”, η έλλειψη “αξιολόγησης”, η μονιμότητα. Στην πραγματικότητα, όμως, ο μεγάλος ασθενής ήταν πάντα ο ιδιωτικός τομέας. Το δημόσιο χρέος ήταν στην Ελλάδα υψηλό (κοντά στο 100% του ΑΕΠ) αλλά σταθερό, τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 2000.

Τα χρέη των ιδιωτικών επιχειρήσεων, αντίθετα, ανέβαιναν την ίδια περίοδο με γρήγορους ρυθμούς. Όταν έκλεισε η στρόφιγγα του εύκολου και φτηνού χρήματος οι επιχειρήσεις αυτές -με πρώτες και καλύτερες τις ίδιες τις τράπεζες- έτρεξαν να ζητήσουν τη στήριξη του δημοσίου. Το αποτέλεσμα ήταν η εκτόξευση του δημόσιου χρέους στα ουράνια, η λιτότητα και τα μνημόνια.

Τα μνημόνια έσωσαν τις τράπεζες. Τώρα οι τραπεζίτες προσπαθούν να “σώσουν”, με τη σειρά τους τις επιχειρήσεις-ζόμπι -αλλά με τους δικούς τους όρους: να αρπάξουν ότι μπορούν έτσι ώστε να κλείσουν όσο πιο ανώδυνα οι μαύρες τρύπες στα ταμεία τους, όποιες και να είναι οι συνέπειες για τους εργαζόμενους ή την κοινωνία συνολικά.

Δεν πρέπει να τους αφήσουμε. Κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να χάσει τη δουλειά του. Να περάσουν οι “24” στο δημόσιο, χωρίς ούτε μια δεκάρα αποζημίωση για τα αφεντικά και τους τραπεζίτες που τις οδήγησαν στην χρεοκοπία. Και για να μην θρηνήσουμε νέα “ναυάγια” να περάσει ο έλεγχος τους επιτέλους από τα ανάκτορα (και διεφθαρμένα) χέρια των μάντζερ και των αφεντικών στους ίδιους τους εργάτες.

Κρατικοποιήσεις, όχι ιδιωτικοποιήσεις

Πώς θα βγούμε από την κρίση; Με τις ιδιωτικοποιήσεις που τάχα «δίνουν ευκαιρίες στους επενδυτές να χτυπήσουν τις σπατάλες του δημοσίου και να φέρουν την ανάπτυξη» ή με νέες κρατικοποιήσεις για να αντιμετωπίσουμε τα κλεισίματα, τις απολύσεις και την απληρωσιά των κομπιναδόρων που «μας έχουνε απλήρωτους κι αυτοί τα κονομάνε» όπως λέει ένα σύνθημα των εργαζόμενων του ξενοδοχείου Άθηνς Λήδρα;

Η Τρόικα, το ΔΝΤ, η ΕΕ και η ΕΚΤ, μαζί με όλα τα μνημονιακά κόμματα μας βομβαρδίζουν καθημερινά με τη «θεωρία» ότι αυτό που χρεοκόπησε ήταν το δημόσιο και άρα πρέπει να συρρικνωθεί και να αφήσει χώρο για την «υγιή επιχειρηματικότητα». Οι κρατικοποιήσεις είναι χρεοκοπημένες συνταγές του παρελθόντος, λέει η νεοφιλελεύθερη «σοφία», και γι' αυτό σωστά η ΕΕ τις έχει απαγορευμένες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, μια φορά κι έναν καιρό, αμφισβητούσε αυτή τη σοφία και μιλούσε για την ανάγκη να υπάρχει δημόσιος τομέας που να παρεμβαίνει για να ρυθμίζει τις «ακρότητες της αγοράς». Ακόμη όμως και αυτή η μετριοπαθής αποστασιοποίηση από το νεοφιλελευθερισμό έχει εγκαταλειφθεί από την κυβέρνηση Τσίπρα-Καμένου.

Ζούμε καθημερινά τις δραματικές συνέπειες αυτής της δεξιάς στροφής. Στο τραπεζικό σύστημα η προσπάθεια για ένα «δημόσιο πυλώνα», που υποσχόταν ξανά και ξανά ο Δραγασάκης, εγκαταλείφθηκε και η ανακεφαλαιοποίηση έγινε με όρους ΕΕ-ΔΝΤ. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι τράπεζες έχουν κλείσει τις στρόφιγγες του δανεισμού και μια σειρά υπερχρεωμένες επιχειρήσεις οδηγούνται σε

«κανόνια». Ηλεκτρονική Αθηνών, Άθηνς Λήδρα, Μαρινόπουλος είναι ήδη τα πιο ηχηρά ονόματα σε αυτόν τον κατάλογο και ακολουθούν πολλά ακόμα, όπως μπορείτε να διαβάσετε στη διπλανή σελίδα.

Λεηλασία

Τα αφεντικά αυτών των επιχειρήσεων-ζόμπι ξέρουν τι έρχεται και φροντίζουν να τις λεηλατήσουν για την πάρτη τους, αφήνοντας τους εργαζόμενους να πληρώσουν το λογαριασμό χάνοντας δουλειές, δεδουλευμένα και ασφαλιστικά δικαιώματα. Το φαινόμενο είναι διεθνές. Οι Μαρινόπουλοι απλά αντιγράφουν το σκάνδαλο των βρετανικών British Home Stores που έγινε πρόσφατα διάσημο και στην Ελλάδα. Τα ακίνητα των BHS βρέθηκαν όλως τυχαία στη ιδιοκτησία της συζύγου του «sir» που τα λεηλάτησε με έδρα το ...Μονακό.

Θα ήταν πολύ εύκολο για την κυβέρνηση, αν ήθελε, να βρει όλες τις κομπίνες των μεγαλομετόχων και στον ΟΑΣΘ και στα Carrefour και στου Παρασκευαΐδη και να κατάρχει μετοχές και περιουσιακά στοιχεία για να κρατήσει ζωντανές τις επιχειρήσεις και τους εργαζόμενους

πληρωμένους στις δουλειές τους.

Αντί γι' αυτό, όμως, προχωράει και δίνει τον ΟΛΠ στην COSCO, τον ΟΣΕ στους Ιταλούς, το Ελληνικό στον Λάτση, τη ΔΕΗ, τον ΟΛΘ... - ο κατάλογος δεν έχει τέλος.

Να γιατί το αίτημα: όχι ιδιωτικοποιήσεις αλλά κρατικοποιήσεις και επανακρατικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση για τους μεγαλομέτοχους και κάτω από τον έλεγχο των εργαζόμενων είναι στο κέντρο της αντιπαράθεσης αυτή την περίοδο. Η Αριστερά πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να κάνει αυτό το ζήτημα κεντρικό στηρίζοντας τους αγώνες του κόσμου που αντιστέκεται στα κλεισίματα, τις απολύσεις και την απληρωσιά χωρίς «ναι μεν, αλλά», συνδέοντας τις μάχες με την αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις και γενικεύοντας αυτές

τις συγκρούσεις πολιτικά κάτω από το λάβαρο για δημόσιο εργατικό έλεγχο.

Το ΣΕΚ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παλεύουν σε αυτή την κατεύθυνση και καλούν και τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς να συντονιστούν. Την ώρα που ο Κατρούγκαλος προκαλεί την οργή των εργαζόμενων γιατί με το ένα χέρι κόβει τις συντάξεις και με το άλλο απειλεί να κόψει τα λεφτά των συνδικάτων (για να τα απελευθερώσει από το... κράτος- τι υποκρισία!), η απάντηση όλων των συνδικάτων πρέπει να είναι: σταματήστε την κοροϊδία, κόψτε τους ιδιώτες και δώστε τα κλειδιά στους εργαζόμενους.

Κυκλοφορεί

Αλληλεγγύη στους Κούρδους

Το Επαναστατικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Τουρκία (DSIP) μετά τη μαζική δολοφονία στην Gaziantep τονίζει σε ανακοίνωσή του «Ειρήνη εδώ και τώρα για να σταματήσουμε τις μαζικές δολοφονίες».

Μια βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας σε ένα γάμο στην Gaziantep έβαψε με αίμα το βράδυ. Σύμφωνα με τις διάφορες ανακοινώσεις διαφαίνεται πως σκοτώθηκαν τουλάχιστον 50 άτομα. Υπάρχουν και πολλοί τραυματίες.

Ζούμε και πάλι ένα μεγάλο πόνο. Είμαστε κάτω από μια ξεκάθαρη επίθεση από τις 5 Ιουνίου 2015. Ντιγιάρμπακίρ, Άγκυρα, Ιστάνμπολ, Μπούρσα, και πάλι Άγκυρα και πάλι Ιστάνμπολ, Ελαζί, Βαν, Ντιγιάρμπακίρ... η λίστα μακραίνει...

Μια φορά το μήνα βιώνουμε βομβιστικές επιθέσεις στις οποίες χάνουμε δεκάδες αδέρφια μας. Στεκόμαστε στο πλευρό των τραυματιών και τιμούμε τη μνήμη όλων των αυτών που έχασαν τη ζωή τους και καταδικάζουμε αυτές τις επιθέσεις.

Μια πράξη όπως το ματοκύλισμα ενός γάμου, η δολοφονία παιδιών, κατάτασσει τους αυτοργούς της ως εχθρούς της ανθρωπότητας και της ίδιας της ζωής.

Όμως η πράξη αυτή αναδεικνύει ένα άλλο ζήτημα: Η τοποθέτηση στο ράφι των δυναμικών λύσεων του Κουρδικού προβλήματος και επιστροφή στις πολεμικές πολιτικές δημιούργησε ένα βολικό χαοτικό κλίμα μέσα στο οποίο οι βομβιστές μπορούν να κινηθούν.

Οι πολιτικές του πολέμου άνοιξαν το δρόμο στην επικράτηση των βομβών, του θανάτου και των φωνών της καταστροφής. Η δολοφονική μανία των πραξικοπηματιών της 15ης Ιουλίου τροφοδοτήθηκε και αυτή από τις πολιτικές πολέμου που ακολουθούνται στο Κουρδικό ζήτημα.

Αν δεν απαντήσουμε στο μακελειό του ISIS, αν δεν γιατρέψουμε τον πόνο που μας προκλήθηκε από τους θανάτους και τους τραυματισμούς εκφράζοντας τη θέληση μας για ειρήνη, τότε δεν θα μπορέσουμε να ξεπληρώσουμε το χρέος μας στους νεκρούς των βομβιστικών επιθέσεων από τις 5 Ιουνίου, στους νεκρούς της Gaziantep.

Ας ξεφορτωθούμε μια και καλή τους θανάτους, το милитарισμό, την εχθρότητα, την ένταση, τις πολιτικές του πολέμου. Και αυτό θα είναι ένα σημαντικό βήμα για να έρθουν ενώπιον της δικαιοσύνης οι υπεύθυνοι όλων αυτών των πράξεων.

Από τη στιγμή που ήταν γνωστό πως σχεδιαζόταν μια τέτοια επίθεση από τους δράστες της επίθεσης στο Gaziantep, πρέπει να τιμωρηθούν τόσο οι δράστες, όσο και αυτοί που έχουν ευθύνη για αυτές τις δολοφονίες που έλαβαν χώρα.

Ας αναλάβουμε δράση για τη λύση, το διάλογο, την ειρήνη και την αδελφότητα βασισμένη σε ισότιμους όρους. Αυτό που θα σταματήσει τις επιθέσεις του ISIS και τις βομβιστικές επιθέσεις είναι μια ζωντανή ειρηνευτική διαδικασία.

Σταματήσαμε το πραξικόπημα, μπορούμε να κερδίσουμε και την ειρήνη!

Κεντρική Επιτροπή DSIP
21 Αυγούστου 2016

Η μάχη στα λεωφορεία της Θεσσαλονίκης

Ανεστάλη η επ'αόριστον επίσχεση εργασίας που είχαν ξεκινήσει οι εργαζόμενοι του ΟΑΣΘ, των αστικών λεωφορείων της Θεσσαλονίκης μετά τον ορισμό τριμερούς συνάντησης την Πέμπτη 25/8. Το συνδικάτο ανακοίνωσε έτοιμο να συνεχίσει τις κινητοποιήσεις αν διαπιστωθεί εμπαιγμός κατά τη συνάντηση.

Οι εργαζόμενοι του ΟΑΣΘ διεκδικούν μισθούς άνω των δύο μηνών με το ποσό των χρημάτων που τους χρωστούνται να φτάνει τα έξι εκατομμύρια ευρώ. Η μάχη για τα δεδουλευμένα τους κρατάει όλο το καλοκαίρι, ξεκινώντας από τον Ιούλιο με στάσεις εργασίας και 24ωρες απεργίες, συνεχίζοντας με τρεις μέρες επίσχεσης εργασίας την περασμένη βδομάδα, στο τέλος της οποίας αποφασίστηκε η κλιμάκωση με επ'αόριστον επίσχεση εργασίας αρχής γενομένης από Δευτέρα. Μάλιστα η διοίκηση του ΟΑΣΘ, χωρίς ντροπή, απείλησε να πάει τους εργαζόμενους στα δικαστήρια ζητώντας να κηρυχτεί ο αγώνας τους «καταχρηστικός», ενώ ταυτόχρονα στήθηκε σε φιλοκυβερνητικά και μη ΜΜΕ ένα ολοκληρωμένο προπαγανδιστικό παιχνίδι εις βάρος τους, μετατρέποντας τις ευθύνες για την απληρωσιά σε μπαλάκι του πιγκ πονγκ μεταξύ κυβέρνησης και διοίκησης.

Από την πλευρά της ηγεσίας του συνδικάτου βασικό αίτημα σε όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ήταν η συνάντηση με την ηγεσία του υπουργείου προκειμένου να βρεθεί λύση στο πρόβλημα της απληρωσιάς. Ένα αίτημα που σύμφωνα με τους ίδιους η κυβέρνηση αγνοούσε επιδεικτικά καθ'όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων. Ωστόσο, ακόμα κι αν η κυβέρνηση οδηγήθηκε σε μια μικρή υποχώρηση με την αποδοχή του αιτήματος για διαπραγματεύσεις, αυτό δεν έγινε με άλλο τρόπο παρά με την πίεση που άσκησαν οι απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Η αναστολή τους περισσότερο αδυνατίζει τον αγώνα των εργαζομένων εν όψει τριμερών συναντήσεων παρά τον ενισχύει.

Εκτός όμως από την ενίσχυση της διαπραγματευτικής ισχύος των εργαζομένων που θα πρόσφερε η συνέχιση της επίσχεσης – είτε ως επίσχεσης είτε ως απεργίας με διάρκεια – ο ορισμός της συνάντησης ανοίγει και το ζήτημα του ποιά είναι η λύση για το πρόβλημα της απληρωσιάς στον ΟΑΣΘ και τι έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από τέτοιου τύπου συναντήσεις. Η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη πέρα από το να ξαναγίνουν δημόσιες οι συγκοινωνίες της Θεσσαλονίκης. Κι αυτό μπορούν να το κερδίσουν βαδί-

Εργαζόμενοι στο Μετρό της Αθήνας διαδηλώνουν στους δρόμους της Θεσσαλονίκης στο περσινό συλλαλητήριο της ΔΕΘ. Ο αγώνας για δημόσιες συγκοινωνίες παντού είναι κοινός.

ζοντας στα χνάρια των προ 25ετίας συναδέλφων τους από την Αθήνα, όταν με μια ηρωική απεργία διαρκείας που έγραψε ιστορία, κατέκτησαν την επανακρατικοποίηση των λεωφορείων της ΕΑΣ.

Κρατικές επιδοτήσεις

Ο ΟΑΣΘ είναι ιδιωτικός και το δημόσιο είναι υποχρεωμένο να τον χρηματοδοτεί. Για δεκαετίες η διοίκηση του ΟΑΣΘ έπαιρνε τις παχυλές κρατικές επιδοτήσεις χωρίς αυτό να σημάνει καμία βελτίωση ούτε στο μεταφορικό έργο, ούτε ανανέωση στον στόλο των λεωφορείων. Αντίθετα αύξησαν το εισιτήριο, έκοψαν δρομολόγια, δεν παρέχεται δωρεάν μετακίνηση σε ανέργους και σαν αποκορύφωμα, αφήνουν τους εργαζόμενους στον ΟΑΣΘ απλήρωτους.

Αυτοί και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι της Θεσσαλονίκης που χρησιμοποιούν τις αστικές συγκοινωνίες είναι που την πληρώνουν τελικά. Μάλιστα ο ίδιος ο υπουργός Μεταφορών Σπίρτζης, με περισσό θράσος φτάνει να χαρακτηρίζει τον ΟΑΣΘ “πρότυπο και παράδειγμα που δείχνει γιατί οι συγκοινωνίες πρέπει να είναι δημόσιες και όχι ιδιωτικές”. Διαπίστωση που ισχύει, αλλά πόσο ειρωνική φαντάζει όταν ακούγεται από στόματα κυβερνητικών στελεχών που έχουν βάλει μπροστά το ξεπούλημα των δημόσιων συγκοινωνιών στην Αττική κι όχι μόνο.

Η περίπτωση του ΟΑΣΘ δείχνει το πόσο ψεύτικη είναι η προπαγάνδα για τις προβληματικές δημόσιες συγκοινωνίες που θα σωθούν αν μπου μέσα οι ιδιώτες. Προπαγάνδα που έχει χρησιμοποιήσει και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για να πουλήσει τον ΟΛΠ και

τον ΟΣΕ στους ιδιώτες, για να προχωρήσει στην ιδιωτικοποίηση των συγκοινωνιών της Αθήνας, για να δώσει το νερό και τη ΔΕΗ στην «υγιή επιχειρηματικότητα» των ιδιωτών.

Τόσο υγιή που την ίδια στιγμή που οι εργαζόμενοι μένουν απλήρωτοι, οι μέτοχοι του ΟΑΣΘ έχουν εξασφαλισμένα τα κέρδη τους τα οποία εγγυάται εκ των προτέρων το δημόσιο, δημιουργώντας έτσι έναν καπιταλιστικό παράδεισο, με μηδενικό ρίσκο για τους μετόχους. Μάλιστα σύμφωνα με την τελευταία οικονομική συμφωνία τα εγγυημένα κέρδη μέχρι το 2017 είναι περίπου 16.5 εκατομμύρια ευρώ ετησίως. Σύμφωνα με τα στοιχεία, καθ'όλη τη διάρκεια της λειτουργίας του Οργανισμού δεν υπήρξε κανένα έτος το οποίο να ήταν ζημιολόγο για τους μετόχους. Κι επειδή πολλά παπαγαλάκια βιάστηκαν να βάλουν τους απλήρωτους εργαζόμενους και τους μετόχους στο ίδιο τσουβάλι με το επιχείρημα “και οι εργαζόμενοι έχουν μετοχές στον ΟΑΣΘ”, να πούμε ότι σε σύνολο 2.000 μετοχών, ο συνεταιρισμός εργαζομένων του ΟΑΣΘ έχει μόλις 25 μετοχές. Την ίδια στιγμή που ο αριθμός των απλήρωτων εργαζομένων ανέρχεται σε 2.300.

Ο αγώνας των εργαζομένων του ΟΑΣΘ είναι δίκαιος και πρέπει να στηριχθεί από όλους τους εργαζόμενους για να νικήσει. Είναι ίδιος με τον αγώνα που δίνουν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα, ενάντια στην απλήρωτη εργασία. Από τους εργαζόμενους του Μαρινόπουλου που παλεύουν για να κρατήσουν τις δουλειές τους, μέχρι τους εργαζόμενους σε κάθε μικρή και μεγάλη επιχείρηση που τα αφεντικά προσπαθούν να βγάλουν τα κέρ-

δη τους από την απλήρωτη εργασία των εργατών. Είναι ο ίδιος αγώνας με αυτόν που δίνουν οι εργαζόμενοι του ΟΛΘ ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, αλλά και με τους αγώνες των εργαζομένων στα μέσα μαζικής μεταφοράς στην Αθήνα, όπου με κύρια αιχμή την αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις, πραγματοποίησαν μέσα στον Ιούλιο, μεγάλες συνελεύσεις, στάσεις εργασίας, 24ωρες απεργίες και προσπάθειες συντονισμού.

Συνέχιση του αγώνα

Ο Συντονισμός Ενάντια στα Μνημόνια μπήκε μπροστά στη στήριξη του αγώνα των εργαζομένων στον ΟΑΣΘ με προκήρυξη που εξέδωσε: “Ο μόνος δρόμος είναι η συνέχιση των κινητοποιήσεων στον ΟΑΣΘ, το άπλωμα και ο συντονισμός με άλλους κλάδους που παλεύουν όπως ο ΟΛΘ ενάντια στο ξεπούλημα του λιμανιού και η ΕΥΑΘ ενάντια στο ξεπούλημα του νερού. Η διαδήλωση στη ΔΕΘ στις 10 Σεπτεμβρίου θα είναι ένα μεγάλο βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση του κοινού αγώνα.

Δίπλα στο αίτημα να πληρωθούν οι εργαζόμενοι, πρέπει να μπει και το αίτημα για δημόσιες συγκοινωνίες στην Θεσσαλονίκη με κρατικοποίηση του ΟΑΣΘ χωρίς αποζημίωση για τους ιδιώτες, που κάνουν κομπίνες πάνω στις πλάτες των εργαζομένων. Έτσι μπορούν να βρεθούν τα χρήματα για να πληρώνονται οι εργαζόμενοι, να γίνουν προσλήψεις και να υπάρχει φτηνή και ποιοτική μετακίνηση για τον κόσμο της Θεσσαλονίκης. Έτσι μπορεί να έρθει η νίκη τόσο ενάντια στην απληρωσιά και τις περικοπές όσο κι ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις” επισημαί-

νει μεταξύ άλλων.

Ανακοίνωση εξέδωσε και το περιφερειακό σχήμα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς **“Ανταρσία στην Κεντρική Μακεδονία”** στην οποία καταλήγει ότι: “Η μόνη λύση για εξασφάλιστούν φτηνές, ποιοτικές και οικολογικές αστικές συγκοινωνίες, με διασφάλιση των θέσεων εργασίας και δημιουργίας νέων είναι η εθνικοποίηση του ΟΑΣΘ, με διασφαλισμένο τον κοινωνικό και εργατικό έλεγχο. Η μετακίνηση με τα μέσα μαζικής μεταφοράς, αστικές συγκοινωνίες και τρένο, είναι δημόσιο αγαθό και μόνο δημόσιος φορέας μπορεί να το διασφαλίσει.

Άμεση εθνικοποίηση του ΟΑΣΘ με κοινωνικό και εργατικό έλεγχο

Η κρατική χρηματοδότηση να αξιοποιηθεί για την ανανέωση του στόλου των λεωφορείων και τη δρομολόγηση υπεραστικών λεωφορείων για τα δρομολόγια εκτός πολεοδομικού συγκροτήματος Θεσσαλονίκης. Προσανατολισμός σε οικολογική και φτηνή σε κόστος μετακίνηση. Μπορεί εδώ να αξιοποιηθεί η ΕΛΒΟ και να λήξει για αυτό το καθεστώς εκκαθάρισης, ξεπουλήματος και διάλυσης της επιχείρησης. Επαναχάραξη των δρομολογίων στη βάση των κοινωνικών αναγκών.

Διασφάλιση των θέσεων εργασίας και προσλήψεις για να καλυφθούν οι ανάγκες

Δωρεάν μετακίνηση για ανέργους, κοινωνικό εισιτήριο για μαθητές, φοιτητές, συνταξιούχους, ευπαθείς ομάδες. Άμεσα ριζική μείωση του εισιτηρίου, με την προοπτική να γίνουν δωρεάν οι αστικές συγκοινωνίες για όλους...”.

Στέλιος Μιχαηλίδης

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Βήματα για τον κρίσιμο Σεπτέμβρη

Τις νέες απεργιακές κινητοποιήσεις προετοιμάζουν αυτές τις μέρες οι εργαζόμενοι στα σουπερμάρκετ του Μαρινόπουλου. Ο Μιχάλης Βερβέρης, εργάτης στο Καρφουρ της Ν.Ιωνίας και μέλος της “Αντι-καπιταλιστικής Ανατροπής στα Καρφουρ – Μαρινόπουλος” δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγυή:

“Ήδη αυτές τις μέρες λαμβάνουν χώρα μαζέματα εργαζομένων και συνελεύσεις σε μια σειρά καταστήματα. Σε σύσκεψη των επιτροπών αγώνα την προηγούμενη βδομάδα συμφωνήθηκε η πραγματοποίηση μεγάλης γενικής συνέλευσης προκειμένου να συναντηθούμε οι συνάδελφοι, να συζητήσουμε την πορεία του αγώνα μας έως τώρα και να αποφασίσουμε την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Νέα σύσκεψη των επιτροπών θα πραγματοποιηθεί αυτή την Τετάρτη 24/8 το απόγευμα προκειμένου να κλειδώσει η ημερομηνία της συνέλευσης – το πιθανότερο στις 4/9 - και να ρίξουμε όλες μας τις δυνάμεις στην οργάνωσή της. Έχουμε μπροστά μας έναν κρίσιμο Σεπτέμβρη. Στις 21/9 εκδικάζεται η αίτηση της εργοδοσίας για υπαγωγή της εταιρίας στο άρθρο 99. Άποψή μας είναι ότι πρέπει να πάμε σε μια μεγάλη γενική συνέλευση και να αποφασίσουμε κλιμάκωση με 48ωρη απεργία, καλά οργανωμένη και περιφρουρημένη με αποκλεισμούς καταστημάτων”.

Παράλληλα συνεχίζεται η καμπάνια αλληλεγγυής που οργανώνει ο **Συντονισμός Εναντίον στα Μνημόνια** με εξορμήσεις σε γειτονίες κι εργατικούς χώρους, συλλογή υπογραφών, ψηφισμάτων και

αφισσοκολήσεις. Εκτός από το άπλωμα του αγώνα και το κέρδισμα συμπαράστασης από ευρύτερα κομμάτια εργαζομένων, η καμπάνια προβάλλει και την εναλλακτική πρόταση για την ίδια την επιχείρηση του Μαρινόπουλου: “Να απαιτήσουμε την κατάσχεση της «προσωπικής» περιουσίας της εργοδοσίας. Η εργοδοσία, για δεκαετίες αγόραζε με πίστωση (από προμηθευτές και τράπεζες) αλλά πουλούσε τις μετρητοίς. Το 1,3 δις που είναι τα σημερινά χρέη της εταιρίας, η ιδιοκτησία το εισέπραξε σε ζεστό χρήμα από τις πωλήσεις, και αυτά τα χρήματα «επενδύθηκαν» σε εξοχικά, σε άλογα, έργα τέχνης, ακριβά αυτοκίνητα, και off shore εταιρίες. Να πληρώσει λοιπόν την τωρινή κρίση η εργοδοσία, με την περιουσία που έχει αποθησαυρίσει όλα αυτά τα χρόνια.

Κρατικοποίηση

Και αν δεν μπορεί η εργοδοσία, να δώσει λύση το κράτος. Να κρατικοποιήσει την αλυσίδα των Σουπερ Μάρκετ, χωρίς ούτε ένα ευρώ αποζημίωση στους ιδιοκτήτες και να κάνει τα Carrefour– Μαρινόπουλος «κοινωνικά παντοπωλεία». Με αυτόν τον τρόπο οι εργαζόμενοι δεν χάνουν τη δουλειά τους, και μπορούν να συνεχίσουν να προσφέρουν στον κόσμο στις γειτονίες, φτηνά προϊόντα, χωρίς την μεσολάβηση των κερδών και της κερδοσκοπίας” αναφέρει μεταξύ άλλων ο Συντονισμός Εναντίον στα Μνημόνια.

Πράγματι την ίδια ώρα που ο Μαρινόπουλος χρεοκοπεί την αλυσίδα σουπερμάρκετ και αφήνει τους 13.000 εργαζό-

μενους με χρωστούμενα δεδουλευμένα και με την απειλή της ανεργίας, δεν σταματάει να παίζει επενδυτικά παιχνίδια ακόμα κι εκτός συνόρων. Η φαρμακοβιομηχανία **Φαμάρ** λοιπόν, της οικογένειας Μαρινόπουλου ήρθε πρόσφατα σε συμφωνία για την εξαγορά της εταιρείας **Roche** στο Λεγκαντές της Μαδρίτης. Η Φαμάρ θα αναλάβει την τροφοδοσία της γαλλικής εταιρείας με τα προϊόντα που παράγονται ήδη στη συγκεκριμένη μονάδα. Η Φαμάρ διαθέτει δίκτυο 11 εργοστασίων στην Ευρώπη και μόλις πρόπερσι ήταν στην 43η θέση στη λίστα των 500 ελληνικών επιχειρήσεων με τις μεγαλύτερες πωλήσεις. Επίσης ο όμιλος του Μαρινόπουλου λειτουργεί στην Ελλάδα την αλυσίδα καφέ **Starbucks** και τα καταστήματα ένδυσης **Marks & Spencer** και **GAP**.

Και για όσους ζημιώνονται από την πτώχευση των σουπερμάρκετ – συμπεριλαμβανομένων πρώτα και κύρια των ιδίων των εργαζομένων αλλά και των προμηθευτών που με τη σειρά τους απειλούνται με χρεοκοπία – οι καπιταλιστές έχουν τον τρόπο να τη βγάλουν λάδι. Σύμφωνα με δικηγορική εταιρεία που εκπροσωπεί πελάτες στους οποίους χρωστά η Μαρινόπουλος, η εταιρεία το 2011 μεταβίβασε το μεγαλύτερο μέρος της ακίνητης περιουσίας της, σε fund στο Κατάρ που φαίνεται να ελέγχεται από τον ίδιο τον μεγαλομέτοχο της Μαρινόπουλος ΑΕ.

Πρόκειται για ένα μόλις παράδειγμα καπιταλιστή που, χωρίς κίνδυνο να αδικήσουμε κάποιον, μπορούμε να το γενικεύσουμε στο σύνολο της τάξης του. Επενδύσεις, πλούτος και κερδοσκοπικά παιχνίδια για τους ίδιους, απολύσεις, απληρωσιά κι εκμετάλλευση για τους εργαζόμενους. Η δήμευση της περιουσίας των Μαρινόπουλων και η κρατικοποίηση των επιχειρήσεών τους, με εργατικό έλεγχο είναι η λύση. Και είναι και η καλύτερη απάντηση στην επανερχόμενη κατά καιρούς κινδυνολογία που προβάλλεται ως αντίλογος στις αντικαπιταλιστικές διεκδικήσεις: “Οι συμβιβασμοί είναι αναπόφευκτοι” μας λένε “γιατί οι ρήξεις θα σημάνουν έλλειψη φαρμάκων, αγαθών πρώτης ανάγκης κλπ”. Όπως φαίνεται και με την περίπτωση του Μαρινόπουλου, μπορούμε να εξασφαλίσουμε και αγαθά και φάρμακα και όλα τα αναγκαία για την κοινωνία. Αρκεί να τα πάρουμε από τα χέρια των κομπιναδόρων.

Η ασυλία για τέτοιους μεγαλοκαρχαρίες πρέπει να τελειώνει. Όσο δεν τελειώνει γίνονται συνένοχοι και οι κυβερνήσεις που τους την παρέχουν. Ο απεργιακός αγώνας των εργαζομένων και η συμπαράσταση από όλα τα κομμάτια της τάξης μας είναι ο καλύτερος δρόμος προς αυτή την κατεύθυνση.

Στιγμιότυπο από τη μεγάλη απεργία διαρκείας των δασκάλων το 2006

ΔΑΣΚΑΛΟΙ Εμπρός για απεργία σαν του 2006

Σε σύσκεψη καλούν οι εκπαιδευτικοί που συμμετέχουν στο αντι-καπιταλιστικό δίκτυο “Η Τάξη μας” (συμμετέχει στις Παρεμβάσεις) προκειμένου να οργανώσουν με τον καλύτερο τρόπο τη μάχη σε πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς. Η σύσκεψη θα πραγματοποιηθεί τη **Δευτέρα 29/8**, στις 6μμ στο ΕΚΑ. Η χρονιά αναμένεται να ξεκινήσει με τον πλέον αγωνιστικό τρόπο, καθώς ήδη είναι αποφασισμένη 24ωρη απεργία στα δημοτικά σχολεία και η προοπτική για έναν απεργιακό Σεπτέμβρη ανάλογο του 2006, είναι ανοιχτή.

Λίγο πριν το άνοιγμα των σχολείων, στις 31 Αυγούστου, οι δάσκαλοι οργανώνουν συγκέντρωση στο υπουργείο Παιδείας “με κυρίαρχα αιτήματα, την άμεση πραγματοποίηση μαζικών μόνιμων διορισμών για την κάλυψη όλων των πραγματικών κενών στην εκπαίδευση” ζεσταίνοντας τις μηχανές εν όψει της απεργίας.

“Οργανώνουμε από τώρα ότι το άνοιγμα των σχολείων την 1η Σεπτέμβρη θα σημαίνει τη μετατροπή τους σε κέντρα αγώνα για τη συνέχεια. Διεκδικούμε από το ΔΣ της ΔΟΕ την συγκεκριμενοποίηση άμεσα της ημερομηνίας για την 24ωρη απεργία του κλάδου και τον προγραμματισμό της κλιμάκωσης με 3ήμερες-5ήμερες επαναλαμβανόμενες όπως αποφασίσαμε στο Συνέδριο του Ιούνη” αναφέρουν οι εκπαιδευτικοί της “Τάξης μας” και συνεχίζουν:

Επίθεση

“Είμαστε αντιμέτωποι με τη χειρότερη επίθεση στην Παιδεία σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο: Οικονομικά ο αγώνας δρόμου της κυβέρνησης να υλοποιήσει τα μνημονιακά προγράμματα, να σεβαστεί τους ‘θεσμούς’ και την ακεραιότητα των τραπεζιτών και των αγορών τους, να τηρήσει το πρωτογενές πλεόνασμα για να μπορεί να υπερηφανεύεται σήμερα για νέα success stories απέναντι στους προηγούμενους, σημαίνει ότι φέτος τα σχολεία ανοίγουν με τη μεγαλύτερη υποχρηματοδότηση - περικοπές εδώ και δεκαετίες, τις μεγαλύτερες ελλείψεις σε προσωπικό με τις απολύσεις χιλιάδων αναπληρωτών συναδέλφων καθώς και ελλείψεις κτηριακών και όχι μόνο δομών και υποδομών.

Στο πολιτικό επίπεδο, ενώ το 80% της κοινωνίας τάσσεται στο πλευρό των προσφύγων με κάθε τρόπο και υπερασπίζεται το δικαίωμά τους για σίτιση-στέγαση-παιδεία-υγεία-δουλειά, η κυβέρνηση επιλέγει να ανοίγει καινούρια στρατόπεδα συγκέντρωσης και να υπερασπίζεται την τήρηση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας που καταπατά κάθε ανθρώπινο δικαίωμα και καταδικάζει σε θάνατο μεγάλους και παιδιά.

Τα συνδικάτα της εκπαίδευσης έχουν πάρει θέση υπεράσπισης των προσφύγων. Τα προσφυγόπουλα είναι καλοδεχούμενα στα σχολεία μας. Σύλλογοι εκπαιδευτικών έμπρακτα, ήδη κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, κινηθήκαμε ξεκινώντας τις εγγραφές προσφυγόπουλων στα σχολεία μας, διεκδικώντας παράλληλα τη δημιουργία τμημάτων υποδοχής και προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Διεκδικούμε Παιδεία και ίσα δικαιώματα για όλα τα παιδιά από όπου και αν προέρχονται. Είμαστε ενάντια στις εξαγγελίες της κυβέρνησης για παροχή εκπαίδευσης από ΜΚΟ στα στρατόπεδα-φυλακές”.

Οι Παρεμβάσεις στους εκπαιδευτικούς συνεδριάζουν την ερχόμενη εβδομάδα προκειμένου να οργανώσουν τη μάχη και στα δυο επίπεδα. Το ΔΣ της ΔΟΕ συνεδριάζει επίσης στις αρχές της επόμενης εβδομάδας.

Εργάτες του Καρφούρ στην απεργία της 22/7 και εργάτες της Φαμάρ στην πανεργατική της 12/11 πέρυσι. Είναι ώρα για κοινή απεργιακή δράση όλων εργαζομένων στις εταιρίες του Μαρινόπουλου

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΔΕΘ ΣΤΙΣ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Σε πρώτο σταθμό ενός καυτού απεργιακού φθινοπώρου αναμένεται να μετατραπεί η Θεσσαλονίκη, με το πανελλαδικό συλλαλητήριο των συνδικάτων στις 10 Σεπτέμβρη στις 6μμ στο Άγαλμα Βενιζέλου.

Οι εργαζόμενοι συνεχίζοντας μια μακρά αγωνιστική παράδοση που ξεκινάει από τις αρχές της δεκαετίας του '90 με την μεγάλη απεργία των αστικών λεωφορειών της Αθήνας. Και φέτος θα υποδεχτούν με τον κατάλληλο τρόπο τον πρωθυπουργό και τα στελέχη της κυβέρνησης που, όπως συνηθίζουν, θα ανέβουν στη Διεθνή Έκθεση για να εξαγγείλουν τα αντεργατικά μέτρα της νέας χρονιάς, καμουφλαρισμένα πίσω από παχιά λόγια.

Τις προηγούμενες μέρες ο Τσίπρας θα έχει φιλοξενήσει στην Αθήνα τους πρωθυπουργούς της Ισπανίας, της Ιταλίας, της Γαλλίας, της Πορτογαλίας, της Μάλτας και της Κύπρου, σε μια άτυπη “Σύνοδο του Νότου” ενάντια, υποτίθεται, στη λιτότητα. Δηλαδή ο Τσίπρας του τρίτου μνημονίου θα συμμαχήσει ενάντια στη λιτότητα με τον Ολάντ των αντεργατικών μέτρων, της άγριας καταστολής και της μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης; Ή με τον Ραχόι που άφησε χιλιάδες οικογένειες χωρίς σπίτι για χάρη των τραπεζιτών;

Στην πραγματικότητα το τέλος του καλοκαιριού βρίσκει την κυβέρνηση του Τσίπρα να ετοιμάζει τον νέο συνδικαλιστικό νόμο που περιορίζει τα δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων, την ίδια στιγμή που προωθεί τις ιδιωτικοποιήσεις που ψήφισε τον Μάιο, που συζητάει την άνοδο των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, που αφήνει τα κανόνια να σκάνε (βλ.Μαρινόπουλος, Ηλεκτρονική Αθηνών, Άθηνες Λήδρα) με κίνδυνο για τις δουλειές χιλιάδες εργαζομένων, που αφήνει τα νοσοκομεία να ρημάζουν και τα σχολεία να ανοίγουν τον Σεπτέμβρη με χιλιάδες κενά.

Αν έχει νόημα μια “Συμμαχία του Νότου” είναι αυτή των εργαζομένων. Στη Γαλλία οι μήνες που προηγήθηκαν ήταν μήνες ξεσηκωμού, με τον Ολάντ να προσπαθεί με κάθε αντιδημοκρατικό τρόπο να περάσει τα αντεργατικά του μέτρα και να καταστείλει ένα κίνημα που δεν το έβαζε κάτω. Με αυτή την έμπνευση ανεβαίνουμε στην Θεσσαλονίκη στις 10/9 για ένα μεγάλο συλλαλητήριο που θα στείλει καθαρό μήνυμα αντίστασης και θα βάλει την πίεση για άμεση απεργιακή κλιμάκωση.

Σε μια Θεσσαλονίκη που βράζει από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων στα λεωφορεία του ΟΑΣΘ. Σε μια Θεσσαλονίκη που θα έχουν τη δυνατότητα να συναντηθούν όλες οι μάχες που βρίσκονται σε εξέλιξη. Από τους εργαζόμενους του Μαρινόπουλου και των Λιπασμάτων Καβάλας που παλεύουν ενάντια στις απολύσεις, μέχρι τους εργάτες των λιμανιών και των συγκοινωνιών, της ΔΕΗ και του νερού, που παλεύουν ενάντια στα ξεπουλήματα. Από τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες που παλεύουν ενάντια στους χρυσωρύχους στις Σκουριές μέχρι τους χιλιάδες αντιρατσιστές και αντιρατσίστριες που παλεύουν μαζί με τους πρόσφυγες για ανοιχτά σύνορα κι ανοιχτές πόλεις.

Γι'αυτό στις 10 Σεπτέμβρη όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Θεσσαλονίκη.

Διήμερο στα Νοσοκομεία

Σε αγωνιστικό διήμερο αναβαθμίζουν τις κινητοποιήσεις των συνδικάτων στη ΔΕΘ, οι εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία. Η ΠΟΕΔΗΝ εκτός από τη συμμετοχή της στο συλλαλητήριο του Σαββάτου 10 Σεπτέμβρη, οργανώνει 4ωρη στάση εργασίας και διαδήλωση και την προηγούμενη ημέρα με τον τίτλο “Πορεία Σωτηρίας του ΕΣΥ”. Η διαδήλωση θα ξεκινήσει στις 7 το πρωί της Παρασκευής 9/9 από το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης και μέσα από μια διαδρομή 7 χιλιομέτρων θα περάσει από τα νοσοκομεία Θεαγένειο, ΑΧΕ-ΠΑ, Γεννηματά κι Αγ.Δημήτριος για να καταλήξει στο υπουργείο Μακεδονίας – Θράκης.

Λίγες μέρες πριν (μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές δεν είχε ανακοινωθεί η ακριβής ημερομηνία), είναι η σειρά των Πρεβεζάνων να υποδεχτούν αγωνιστικά των αναπληρωτή υπουργό Υγείας Πολάκη, και καλούν “όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία, συλλόγους, φορείς και όλους τους πολίτες της Πρέβεζας στη μεγάλη αγωνιστική συγκέντρωση διεκδίκησης των αιτημάτων μας, διεκδίκησης της αναβάθμισης του Νοσοκομείου μας, στην αυλή του Γ.Ν. Πρέβεζας”.

Η τοπική επιτροπή της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** ήταν από τους πρώτους που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και με ανακοίνωσή της τονίζει μεταξύ άλλων: “Η υποβάθμιση του Νοσοκομείου Πρέβεζας, δεν αποτελεί την εξαίρεση αλλά τον κανόνα στην προσπάθεια διάλυσης των νοσοκομείων. Το πρόβλημα της υποβάθμισης της υγείας δεν είναι ένα ζήτημα τοπικό. Αποτελεί τμήμα της συνολικής υποβάθμισης των νοσοκομείων όλης της περιοχής στα οποία θα καταργηθούν και θα συγχωνευτούν κλινικές, θα υποβαθμιστούν συνολικά οι παροχές υγείας, μέχρι να έρθει ως «ώριμο φρούτο» η οριστική παράδοσή τους επιχειρηματικούς ομίλους.

Χαιρετίζουμε το κάλεσμα αγώνα του συλλόγου εργαζομένων στο νοσοκομείο με αφορμή την επικείμενη επίσκεψη του υφυπουργού υγείας στη Πρέβεζα και στηρίζουμε τις κινητοποιήσεις του”.

Παράλληλα η ΠΟΕΔΗΝ κατηγορεί την ηγεσία του υπουργείου ότι την ίδια στιγμή που κηρύσσει τον “πόλεμο” κατά των εργολάβων που αναπτύσσουν δράση στα δημόσια νοσοκομεία, τους αφήνει χώρο να προχωρούν ανενόχλητοι σε εκδικητικές απολύσεις. Αφορμή για την καταγγελία είναι η απόλυση εργαζόμενου καθαριότητας στο νοσοκομείο **Σωτηρία**, υπαλλήλου στην περιβόητη εργολαβική εταιρία “Αριάνθη”. Η εταιρία, γνωστή για τις αντεργατικές της

Διαδήλωση ΔΕΘ 2015

συμπεριφορές αρνήθηκε στον εργαζόμενο να αναλάβει εργασία μετά τη θερινή του άδεια, ενώ ταυτόχρονα τον είχε αντικαταστήσει με άλλον εργαζόμενο. Ο διοικητής του νοσοκομείου δε, έπαιξε το ρόλο του Πόντιου Πιλάτου, δηλώνοντας αναρμόδιος να παρέμβει “αποποιούμενος έτσι ακόμα και το θεσμικό αλλά και τον πολιτικό του ρόλο αφού ο ίδιος είναι τοποθετημένος από την πολιτική ηγεσία του υπουργείου” όπως τονίζει η ομοσπονδία. Πάγιο αίτημα του συνδικάτου των υγειονομικών πάνω στο ζήτημα είναι “η άμεση εκδίωξη των εργολάβων από τα Νοσοκομεία, η μετατροπή των συμβάσεων των εργαζομένων σε αορίστου χρόνου, η σύσταση οργανικών θέσεων στις υποστηρικτικές υπηρεσίες και η κάλυψή τους με μόνο μοριο προσωπικό”.

Κενές θέσεις

Άλλωστε τα στοιχεία για τις τραγικές ελλείψεις στα νοσοκομεία δεν σταματούν να βλέπουν το φως της δημοσιότητας. Αν και μια επίσκεψη σε ένα δημόσιο νοσοκομείο αρκεί, σε στοιχεία που δημοσιεύτηκαν σε πλατφόρμα του υπουργείου Υγείας, στα νοσοκομεία της Κρήτης μόλις το 61% των οργανικών θέσεων μόνιμου προσωπικού είναι καλυμμένο. Σε σύνολο 7.044 οργανικών θέσεων είναι καλυμμένες οι 4.184, ενώ με τις μετακινήσεις – αποσπάσεις ο αριθμός αυξάνεται στις 4.310, και ο αριθμός των κενών οργανικών θέσεων είναι 2.734.

Το χαμηλότερο ποσοστό κάλυψης των οργανικών θέσεων προσωπικού εμφανίζεται στο Νοσοκομείο **Χανίων** (47,9%) και ακολουθεί το Νοσοκομείο **Αγ. Νικολάου** (52,6%). Μόλις οι μισοί εργαζόμενοι από όσους χρειάζονται για να λειτουργεί κανονικά. Όσο για τις προσλήψεις που έχει εξαγγείλει το υπουργείο; Παρ’ότι τα κενά κοντεύουν τις 3000 θέσεις έχουν προκηρυχθεί μόλις 523

προσλήψεις.

Εν τω μεταξύ την έναρξη του νέου γύρου περικοπών με την κατάργηση των ειδικών μισθολογίων καταγγέλει το **Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή**, η παράταξη της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα σωματεία των υγειονομικών.

“Όλα τα ειδικά μισθολόγια έχουν ήδη υποστεί από χρόνια δραστικές περικοπές με ειδικές μνημονιακές ρυθμίσεις. Η αμοιβή ανά ώρα εφημερίας είναι εξευτελιστική (2,5 ευρώ στον ειδικευόμενο και αντίστοιχα στις λοιπές βαθμίδες) ενώ το ίδιο εξευτελιστικές είναι οι τακτικές αποδοχές ... Επίσης, καμία απολύτως πρόβλεψη δεν υπάρχει για επίδομα μετακίνησης και διαμονής (π.χ. όταν κάποιος διορίζεται στην «άγωνα γραμμή» και επιπλέον πρέπει να μετακινείται με δικά του έξοδα για εφημερίες ή τακτικά ιατρεία σε γειτονική ή πιο μακρινή υγειονομική μονάδα). Ακόμα, ζει και βασιλεύει και η απλήρωτη εξοντωτική υπερεργασία, καθώς πολλές διοικήσεις νοσοκομείων, ΚΥ και ΥΠΕ «εντέλλουν» υπερεφημέρευση για τους γιατρούς την οποία μετά δεν την πληρώνουν επικαλούμενες διαδικαστικά προσχήματα, τα κονδύλια, τους παρόδρους, την γραφειοκρατία κλπ” αναφέρει μεταξύ άλλων σε προκήρυξή του, χαρακτηρίζοντας το μέτρο ως ένα ακόμα βήμα για την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας Υγείας.

“Είναι γνωστό πως η τρόικα από χρόνια απαιτεί την κατάργηση των ειδικών μισθολογίων. Αυτή η απαίτηση δεν έχει μόνο «δημοσιονομικό» χαρακτήρα. Έχει ομολογηθεί κατ’επανάληψη ανοιχτά πως συνδέεται με την απαίτηση ιδιωτικοποίησης – επιχειρηματικοποίησης τόσο της δημόσιας περίθαλψης όσο και της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης. Κατά την λογική αυτή ΜΟΝΟ η δικαιοσύνη, ο στρατός και τα σώματα ασφαλείας είναι «πυρήνας του κράτους». Όλα τα υπόλοιπα πρέπει να πάψουν να είναι δημόσια και να γίνουν είτε αμιγώς ιδιωτικά ή «επιχειρηματικοποιημένα» - «αυτοχρηματοδοτούμενα» με νοσήλεια από την τσέπη των ασθενών και με δίδακτρα από την τσέπη των φοιτητών. Το Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή καλεί “τους χιλιάδες έντιμους μαχόμενους νοσοκομειακούς γιατρούς που σπρηίζουν με αυταπάρνηση την δημόσια περίθαλψη να προχωρήσουν άμεσα σε γενικές συνελεύσεις νοσοκομείων και ενώσεων στέλνοντας στην κυβέρνηση το δικό τους αγωνιστικό τελεσίγραφο”.

Σ.Μ.

Κινητοποίηση των εργαζομένων του Γεννηματά Θεσσαλονίκης, τον Ιούνιο 2016 στο προαύλιο

ΑΙΓΙΝΑ Θυσία στο βωμό των σκαφάτων

Τεράστια οργή έχει προκαλέσει το έγκλημα της Αίγινας όπου ο οδηγός σκάφους Θρασύβουλος Λυκουρέζος (ξάδερφος του γνωστού μεγαλοδικηγόρου) έπεσε με ταχύτητα σε μικρή τουριστική λάντζα, σκοτώνοντας τέσσερα άτομα, ανάμεσά τους ένα κοριτσάκι 5 ετών και τραυματίζοντας άλλους πέντε.

Σύμφωνα με τις καταθέσεις μαρτύρων, το σκάφος του Λυκουρέζου έτρεχε κάνοντας επικίνδυνους ελιγμούς και μάλιστα σε ένα στενό περίπου μισό μίλι, μεταξύ Πέρδικας και Μονής Αίγινας. Άλλωστε η μικρή λάντζα κόπηκε στα δύο, τη στιγμή της σύγκρουσης το κοριτσάκι πετάχτηκε στον αέρα και όταν ο πατέρας του προσπάθησε το σώσει, πέφτοντας στην θάλασσα και αυτόν το ταχύπλοο τον χτύπησε. Ο Λυκουρέζος στη συνέχεια εγκατέλειψε τους ανθρώπους που είχε χτυπήσει θανάσιμα, έφυγε με ένα φουσκωτό και πήγε σε συγγενικό σπίτι. Αργότερα τον συνέλαβαν λιμενικοί του Λιμεναρχείου Αίγινας.

Και όμως παρά την εγκληματική ενέργεια και την εγκατάλειψη των θυμάτων, είναι σκάνδαλο το γεγονός ότι λόγω διαφωνίας μεταξύ ανακρίτριας και εισαγγελέως σχετικά με την προφυλάκιση ή μη του 77χρονου χειριστή του ταχύπλοου, δεν προφυλακίστηκε και βρίσκεται σε κατ' οίκον περιορισμό. Και δεν είναι το μόνο σκάνδαλο. Είχαν προηγηθεί οι δημόσιες δηλώσεις του υπουργού Ναυτιλίας που κάλυπταν την οικογένεια του Λυκουρέζου, ενώ το Λιμενικό καθυστέρησε να κάνει οποιαδήποτε σύλληψη.

Το θαλάσσιο έγκλημα αποτελεί ένα δείγμα της ασυδοσίας που χαρακτηρίζει τους πλούσιους με τα σκάφη που αλωνίζουν τους καλοκαιρινούς μήνες τα νησιά και την ασυλία την οποία απολαμβάνουν από τις αρχές. Η ταχύτητα με την οποία τρέχουν μέσα στη θάλασσα και μάλιστα σε μικρή απόσταση από την ακτή, σε παραλίες που γεμίζουν από λουόμενους τους καλοκαιρινούς μήνες είναι καθημερινό φαινόμενο. Η ανοχή που δείχνει το λιμενικό απέναντι σε όλους αυτούς που δήθεν φέρνουν "πλούτο" και "ανάπτυξη" στα νησιά είναι εγκληματική.

Το αποτέλεσμα αυτής της εγκληματικής αδιαφορίας στο βωμό της ανάπτυξης του τουρισμού δίνει το πράσινο φως σε κάθε είδους σκαφάτους -εφοπλιστές, επιχειρηματίες, διάσημους- να περιφρονούν προκλητικά και εγκληματικά τους φτωχούς λουόμενους ή τους παραθεριστές που το πολύ πολύ να ανέβουν σε καμιά λάντζα.

Στην Κω, κανάλια και τοπικοί άρχοντες πανηγύριζαν για την άνοδο του τουρισμού των σκαφάτων, καθώς μετά το πραξικόπημα στην Τουρκία πολλά κότερα ζητούσαν να ελλιμενιστούν στις μαρίνες του νησιού.

Ο απλός κόσμος στην Αίγινα και σε κάθε νησί που αναζητά λίγη δροσιά τους καλοκαιρινούς μήνες στις παραλίες, γνωρίζει πολύ καλά ποιος ευθύνεται για αυτού του είδους τα εγκλήματα. Χρόνια τώρα, αλλά ιδιαίτερα την περίοδο των Μνημόνιων, οι κυβερνήσεις κάνουν τα πάντα για την εξυπηρέτηση της τουριστικής βιομηχανίας βαφτίζοντας την ασυδοσία των αφεντικών του κλάδου «αναπτυξιακή πολιτική». Την ίδια πολιτική συνεχίζει και η κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα ακόμα και με ιδιωτικοποιήσεις που δίνουν φιλέτα στους «βαρόνους του τουρισμού». Είναι ένα ακόμα δείγμα της κατάντιας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που αναζητά συναινέσεις στον κόσμο των εφοπλιστών σε βάρος της εργατικής τάξης που παράγει τον πλούτο τους.

Κατερίνα Θωίδου

Πορεία αλληλεγγύης στις Σκουριές, στη Θεσσαλονίκη. Στη κάτω φωτο η Γεωργία.

ΣΚΟΥΡΙΕΣ Διαρκές έγκλημα

Ένας χρόνος κλείνει αυτή την εβδομάδα από τη μεγαλειώδη διαδήλωση που έγινε στις 23 Αυγούστου 2015 στις Σκουριές Χαλκιδικής ενάντια στην εξόρυξη χρυσού, από την Καναδέζικη Πολυεθνική El Dorado Gold σε συνεργασία με τις κατασκευαστικές του Μπόμπολα.

Την περασμένη εβδομάδα ο δημοσιογράφος της ΕΡΤ3 **Στέλιος Νικητόπουλος** που πρωτοστάτησε στο κίνημα κατά της εξόρυξης χρυσού έδωσε εφόλης της ύλης συνέντευξη στην εκπομπή της **Ελπίδας Κουτσογιάννη**, στην ΕΡΤ Λάρισα μιλώντας για τις τεράστιες περιβαλλοντικές επιπτώσεις αυτής της εξόρυξης. Η εταιρεία απάντησε με σημμένα δημοσιεύματα χαρακτηρίζοντας τον αγωνιστή δημοσιογράφο ως "αδίστακτο". Όμως όσοι λάσπη και να ρίξουν δεν μπορούν να σβήσουν τις μνήμες του κόσμου που αγωνίστηκε ενάντια στο έγκλημα της Eldorado Gold και του Μπόμπολα που συνεχίζει να καλύπτει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ.

Η περσινή διαδήλωση αντιμετώπιστηκε με ωμή καταστολή από την αστυνομία, με δακρυγόνα και κυνηγητό διαδηλωτών με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δεκάδων. Η **Γεωργία Κ.**, η πιο σοβαρά τραυματισμένη από την αγριότητα της αστυνομίας περιγράφει στην Εργατική Αλληλεγγύη:

«Από την αρχή της διαδήλωσης οι αστυνομικοί ήταν προκλητικοί απέναντί μας. Με το που ξεκινήσαμε μας έκαναν χειρο-

νομίες και αμέσως άρχισαν να μας πετάνε δακρυγόνα. Υπήρχαν χιλιάδες διαδηλωτές από την περιοχή αλλά και από το εξωτερικό και πολύ έντονος παλμός. Η διαδήλωση είχε αναγγελθεί πολλές μέρες πριν από την οργάνωση Beyond Europe και ήταν η κορύφωση διάφορων εκδηλώσεων. Οι μπράβοι του Μπόμπολα και τα ΜΑΤ μας περιμένανε κρυμένοι μέσα στο εργοστάσιο, γιατί εμφανίστηκαν στη συνέχεια χιλιάδες που δεν τους είχαμε δει από την αρχή. Η κυβέρνηση είχε κινητοποιήσει πολλές διμοιρίες ΜΑΤ και ΟΠΚΕ όχι μόνο από τη Χαλκιδική. Δε μας αφήσανε καν να πλησιάσουμε προς το εργοστάσιο.

Μάχη

Τα πράγματα εξελίχθηκαν σε κανονική μάχη με τους αστυνομικούς να πετάνε δακρυγόνα σε ευθεία βολή και στη συνέχεια μας κυνηγούσαν. Εγώ ήμουν από τους τελευταίους. Όταν πήγα να επιβιβαστώ στο τελευταίο πούλμαν, ένας ασφαλίτης με γράπωσε και με πέταξε κάτω με αποτέλεσμα να σπάσω το αριστερό μου γόνατο. Στη συνέχεια μαζεύτηκαν και άλλοι ΜΑΤατζήδες και άρχισαν να μου ασκούν ψυχολογική βία λέγοντάς μου 'καλά να πάθεις ως καθόσουν σπίτι σου'. Εγώ πονούσα και φώναζα και ζητούσα να φέρουν ασθενοφόρο και εκείνοι μου έλεγαν 'τα ασθενοφόρα

τα έχουμε για τους αστυνομικούς που χτύπησαν οι δικόι σου'.

Με είχαν πεσμένη στο έδαφος και παραλίγο να με πατήσει και το πούλμαν, το οποίο στη συνέχεια το ακινητοποίησαν και συνέλαβαν όλους τους επιβάτες. Μου είπαν ότι είμαι υπό κράτηση και ότι πρέπει να σηκωθώ να πάω στο τμήμα. Φυσικά τους είπα ότι δεν μπορούσα και μετά από ώρες με έβαλαν σε ένα τζιπάκι, με πήγαν στο νοσοκομείο Πολυγύρου όπου με παράτησαν χωρίς να δώσουν τα στοιχεία μου. Ένα χρόνο μετά το πόδι μου δεν έχει αποκατασταθεί πλήρως. Έχω κάνει μήνυση που βρίσκεται στο στάδιο της προανάκρισης.

Υποτίθεται ότι πριν ένα χρόνο είχε σταματήσει η εξόρυξη μετά από εντολή Σκουρλέτη. Όμως η εξόρυξη συνεχίζεται. Η εταιρεία συνεχίζει τη δουλειά της χωρίς καν να παρουσιάσει διαπιστευτήρια για το αν χρησιμοποιεί κυάνιο ή όχι. Πάει και κάνει έρευνες στο εξωτερικό και παρουσιάζει ψεύτικα στοιχεία. Η επεξεργασία με κυάνιο συνεχίζεται, έχουν ανοίξει λακκούβες όπου ρίχνουν τα απόβλητα, έχει βρεθεί αμιάντος στο νερό και έχουν αρχίσει να φαίνονται όλες οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις που είχε καταγγείλει το κίνημα κατά της εξόρυξης. Η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση και το ΚΚΕ στηρίζουν όλο αυτό το έγκλημα. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αθετήσει όλες τις υποσχέσεις του. Η αστυνομία λειτουργεί πλέον ως ιδιωτικός στρατός του Μπόμπολα.

Ωστόσο οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται. Ακόμα και φέτος τον Ιούλιο διοργανώθηκε ένα 10ήμερο μέσα στο δάσος με εκδηλώσεις και συναυλίες. Ελπίζω ο Σεπτέμβρης, με την κινητοποίηση στη ΔΕΘ να είναι η αρχή ενός καυτού χειμώνα. Παρόλη την περιπέτεια της υγείας μου, από την στιγμή που βγήκα από το νοσοκομείο ακόμα και με το καρτσάκι, συμμετέχω σε όλες τις διαδηλώσεις. Πιστεύω ότι αυτή τη στιγμή έχουμε πόλεμο και θα τον διεξάγω με όλα τα μέσα».

Με ένα μεγάλο αντιφασιστικό τριήμερο κινητοποιήσεων στις 17, 18 και 19 Σεπτέμβρη θα συνδυαστεί η φετινή επέτειος της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα από τους ναζί της Χρυσής Αυγής. Τρία χρό­νια μετά, το αντιφασιστικό κίνημα θα είναι ξανά μαζί­κιά στους δρόμους για να απαιτήσει την ισόβια καταδίκη των δολοφόνων της Χρυσής Αυγής και να στείλει το μήνυμα ότι δεν θα σταματή­σει μέχρι να τους τσακίσει οριστικά.

Η ανοιχτή σύσκεψη που οργάνωσε η Κίνηση Ενωμένοι Ενάντια στο Ρατσισμό και τη Φασιστική Απειλή (ΚΕΕΡ-ΦΑ) τη Δευτέρα 22 Αυγούστου στην ΕΣΗΕΑ συζήτησε το κάλεσμα. Το τριήμερο θα ξεκινήσει το Σάββατο 17 Σεπτέμβρη με μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση στις 6μμ στο Κερατσίνι, στην οδό Παύλου Φύσσα (πρώην Πα­ναγής Τσαυδάκη), στο σημείο της δολο­φονίας όπου βρίσκεται το μνημείο που έχει στηθεί προς τιμήν των αντιφασί­στα μουσικού. Θα συνεχιστεί την Κυριακή 18 Σεπτέμβρη στον Πειραιά, στον ΟΑΠ (Ακτή Μιαούλη 10), με το Rap Monsters Fest, το φεστιβάλ που οργά­νω­νε ο ίδιος ο Παύλος Φύσσας και που φέτος γίνεται ξανά με πρωτοβου­λία της οικογένειας και των φίλων του (με προ­συγκέντρωση στον ΗΣΑΠ Πειραιά, 7μμ). Και θα ολοκληρωθεί τη Δευτέρα 19 Σεπτέμβρη, με μεγάλη συγκέντρωση στις 8.30πμ έξω και μέσα στο Εφετείο Αθηνών όπου θα διεξάγεται η δίκη της Χρυσής Αυγής.

Στη σύσκεψη της ΚΕΕΡΦΑ συμμετεί­χαν μέλη και εκπρόσωποι συμματιών, κοινοτήτων μεταναστών, τοπικών ζι­νή­σεων, αντιρατσιστικών-αντιφασιστικών συλλογικοτήτων και οργανώσεων της αριστεράς, καθώς και καλλιτέχνες, δι­κι­η­γόοι της πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής, μέλη των τοπικών επιτροπών ΚΕΕΡΦΑ. Ανάμεσά τους το παρών έδωσαν ο Γουισσόφ Οζντερίμ από το Πολιτιστικό Κέντρο Κουρ­δι­σ­τάν, πολλά μέλη της Πακιστανικής Κοινότητας με τον επικεφαλής της Τζα­βέντ Ασλάμ, η Λορέτα Μανκόλεϊ από την Ένωση Αφρικανών Γυναικών, μέ­λη της Κοινότητας Μπαγκλαντές, η Μάνια Παπαδημητρίου και ο Βασίλης Κουκαλάκης από τους καλλιτέχνες, ο Κώστας Μανταίος από τον ΣΦΕΑ 1967-1974, ο Απόστολος Μπανάσιος από το ΔΣ της ΠΙΕΝΕΝ, η Ειρήνη Φω­τέλλη από την ΠΟΣΠΕΡΤ, αλληλέγγυοι προσφύγων από το Ελληνικό, μέλη της ΟΡΜΑ, της Εργατικής Λέσχης Κερα­ταινίου, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Ομά­δας LGBTQI+ ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ως σημαντικό βήμα για την επιτυ­χία του αντιφασιστικού τριημέρου συζητή­η­κε στη σύσκεψη ότι είναι η μαζική πα­ρουσία, 8.30πμ, στην επανέναρχή της δί­κης της Χρυσής Αυγής, μετά τη διακοπή του Αυγούστου, στις 5 Σεπτέμβρη στο Εφετείο. Ενώ τονίστηκε η σημασία της Διεθνούς Αντιρατσιστικής Αντιφασιστι­κής Συνάντησης που οργανώνει η ΚΕΕΡΦΑ στις 15 και 16 Οκτώβρη στο Γηπέδο Μπάσκερ του Ρουφ στην Αθήνα.

Αντιφασιστικό τριήμερο

Την συζήτηση άνοιξε ο Πέτρος Κωνσταντίνου, συν­τονιστής της ΚΕΕΡΦΑ. “Η μάχη με το ρατσισμό και τη φασιστική απειλή δεν έχει τελειώσει. Η ι­σ­λαμοφοβία έχει φτάσει στο σημείο στη Γαλλία το κρά­τος να αποφασίζει με ποιο τρόπο θα κολυμπάς αν είσαι μουσουλμάνος. Οι κυβερνήσεις που στήριξαν τη συμ­φω­νία ΕΕ-Τουρκίας, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα κλειστά σύνορα, με αυτή την πολιτική έχουν στρώσει το δρόμο στην άκρα δεξιά.

Κανείς μέσα στο εργατικό κίνημα, τη νεολαία, στα κι­νήματα δεν μπορεί να είναι εφησυχασμένος. Το τριήμε­ρο 17, 18 και 19/9 δεν είναι μια επετειακή κινητοποίηση στα τρία χρόνια της δολοφονίας Φύσσα αλλά μια μεγά­λη πρωτοβουλία που θα αναδείξει το θέμα της ΧΑ και των φασιστών. Η δίκη προχωρά, έφτασε να μεταφερθεί στο Εφετείο μετά από τεράστια προσπάθεια της πολιτι­κής αγωγής και της οικογένειας Φύσσα. Έχει γίνει πιο κεντρική, είναι σε εξέλιξη, θέλουμε να προχωρήσει και να καταδικαστούν οι δολοφόνοι. Δεν είναι το τέλος του φασισμού, αλλά βήμα ότι δεν έχουν την ασυλία, ότι δεν μπορούν οι κυβερνήσεις να συνεργάζονται μαζί τους ή η αστυνομία να τους κάνει πλάτες.

Η πρότασή μας είναι για μεγάλο τριήμερο. Το Σάββα­το 17/9 διαδήλωση στο Κερατσίνι και σε άλλες πόλεις σε όλη την Ελλάδα. Στην 18/9 η οικογένεια και οι φίλοι του έχουν ανακοινώσει μεγάλη συναυλία, το Rap Mon­sters, στον Πειραιά. Επιλέγουν τον Πειραιά με το σκε­πτικό ότι στις γειτονιές του Παύλου δεν θα δεχτούμε ξανά φασίστες. Είναι μια πολύ καλή πρωτοβουλία, θα συνοδευτεί από διαδήλωση με μεγάλη προσυγκέντρω­ση για να πάμε οργανωμένα. Και τη Δευτέρα 19/9 στο Εφετείο Αθήνας να κάνουμε μια μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση στο δικαστήριο, με παρουσία μέσα στο χώ­ρο της δίκης. Η επανέναρχή της δίκης στις 5/9 μπορεί να είναι σταθμός προετοιμασίας του τριημέρου, ότι ξε­κινάει ένας Σεπτέμβρης αντιφασιστικός. Θα μπει στην ΑΔΕΔΥ και θα συζητηθεί την επόμενη Πέμπτη. Με την οικογένεια Φύσσα έχουμε συζητήσει και υπάρχει συμ­φωνία μαζί τους.

Διεθνής Συνάντηση

Δεύτερο βήμα είναι η Διεθνής Συνάντηση στις 15 και 16 Οκτώβρη στο Ρουφ. Είναι μια πανελλαδική συνέλευση αλλά και μια διεθνής συνάντηση. Το κίνημα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες είναι μια τεράστια δύναμη για όλους όσοι παλεύουμε τους φασίστες. Αλλά είναι και ένα μέτω­πο με τις δικές του μάχες. Επιμένουμε να καταργηθεί η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, να ανοίξουν τα σύνορα. Θέλου­με πόλεις ανοιχτές, ανοιχτά σχολεία και νοσοκομεία. Κά­τω τα χέρια από τις καταλήψεις. Στην Συνάντηση θα συ­ζητήσουμε τις πρωτοβουλίες διεθνούς”. Και έκλεισε ανα­

Ποτάμι οι αντιφασίστες στην περσινή διαδήλωση στο Κερατσίνι στην επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα

φέροντας ότι ήδη υπάρχει η πρόταση για μια πανευρω­παϊκή μέρα δράσης στις 18 Μάρτη 2017.

Ενημέρωση από την πορεία της δίκης έκανε ο **Θανά­σης Καμπανιάννης**, δικηγόρος της Πολιτικής Αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής. “Ο οργανωμένος χαρακτή­ρας της δολοφονικής επίθεσης στο Φύσσα και την πα­ρέα του επιβεβαιώνεται συνεχώς, ο υπερασπιστικός ισχυρισμός της ΧΑ ότι ήταν μια μονομαχία μεταξύ Φύ­σσα και Ρουπακιά καταρρέει”, είπε, “Είναι καλό ότι αυτό γίνεται από την πρώτη κόλας υπόθεση. Είναι πολύ ση­μαντική η παρουσία του αντιφασιστικού κινήματος μέ­σα στο δικαστήριο, γιατί η ΧΑ έχει παρουσία στο ακροατή­ριο, θα ήθελε μια δίκη όπως έχει συνηθίσει, με φουσκα­τούς μεταφορεμένους, με τρομοκρατία. Η έκκλησή μας είναι όλοι να δώσουν το παρόν.

Είναι πολύ σημαντικό και για τις υποθέσεις που ακολου­θούν. Η επίθεση στους Αιγύπτιους ψαράδες είναι οι επιθέ­σεις στους πρόσφυγες και τους πρόσφυγες που για χρό­νια γίνονταν στη χώρα και για τις οποίες διαδηλώναμε και τώρα για πρώτη φορά φτάνουν σε ένα τόσο μεγάλο δικα­στήριο. Το ίδιο ισχύει για την επίθεση στους συνδικαλι­στές του ΠΑΜΕ. Είναι η επίθεση στα συνδικάτα, η απόδει­ξη ότι οι χρυσαυγίτες είναι οι άνθρωποι των εφοπλιστών, των εργοδοτών της Ζώνης που προσπάθησαν να τσακί­

Με τον ΣΦΕΑ

Συγκινητική ήταν η παρέμβαση που έκανε ο Κώστας Μανταίος, πρόεδρος του Συνδέσμου Φυλακισθέντων Εξορισθέντων Αντί­στασης 1967-74. “Δε χρειάζεται να σας πω γιατί πολεμάμε το φασισμό”, είπε, “Το φασισμό τον νιώσαμε, στις πλάτες μας, τα κεφάλια μας, τα χέρια μας, τα πόδια μας, κάποιοι μέινουμε άναπ­η­ρο, πέθαναν πολλοί από τα βασανιστήρια. Προμετωπίδα μας εί­ναι ποτέ πια φασισμός.

Δεν είναι κάτι τωρινό, στην Ελλάδα υπήρξαν πολλά φασιστικά κι­νήματα, έγιναν πολλές δικτατορίες μέχρι την τελευταία της επιτα­ετίας. Ο ελληνικός λαός δε θέλει το φασισμό, τον πάλεψε σε όλες τις εκφάνσεις του και όλη τη διαδρομή, από την περίοδο της δικτατο­ρίας του Παγκαλου, του Κονδύλη, του Μεταξά μέχρι την επιταετία.

Έχουμε βιωματική σχέση με το φασισμό, τον έχουμε παλέψει, μας έχει ματώσει και τον έχουμε νικήσει πολλές φορές και θα τον νικήσουμε και τώρα. Ο φασισμός είναι κίνδυνος ειδικά όταν υπάρ­χει κρίση όπως βλέπουμε με την ανάδειξη της ακροδεξιάς σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Να προσέξουμε πολύ, να υπάρχει ενότη­τα σε όλους μας που παλεύουμε το φασισμό, το ρατσισμό, την ξε­νοφοβία, τη μισαλλοδοξία. Για να λύσουμε το ζήτημα. Όλοι μαζί”.

Από τη σύσκεψη της ΚΕΕΡΦΑ στην ΕΣΗΕΑ, 22/8

σουν τα συνδικάτα, να σπάσουν συλλογικές συμβάσεις και εργατικά δικαιώματα.

Μαραθώνιος

Θα είναι μαραθώνιος η δίκη. Γι αυτό από τη φετινή επέτειο της δολοφονίας Φύσσα πρέπει να βγει το μήνυμα ότι η κοινωνία ζητάει την καταδίκη, ότι η δικαιοσύνη και οι κρατικοί μη­χανισμοί είναι υπό την πίεση του κινήματος. Είναι πολύ σημαντική η συνεργασία με την οί­κο­γένεια Φύσσα που έχασε το παιδί της που στάθηκε όρθιο στους φασίστες. Η πρωτοβου­λία για τη συναυλία πρέπει να στηριχτεί. Και βέβαια την προηγούμενη να γίνει συγκεντρω­ση εκεί που πονάει τους χρυσαυγίτες, στο ση­μείο της δολοφονίας, για να θυμίσει στη γει­τονιά ότι ο Φύσσας κράτησε το δεσφός του”.

“Το κίνημα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες δεν έχει τελειώσει”, είπε η **Κατερίνα Θωίδου**, δημοτική σύμβουλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη Νί­καια, “Και μόνο το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε περίοδο Ολυμπιακών αγώνων που είναι το αποκορύφωμα του εθνικισμού για κάθε άρ­χουσα τάξη, αλλά η πρώτη Ολυμπιονίκης στη

Δράμα προτίμησε να πανηγυρίσει με τους πρόσφυγες δηλώνοντας ότι δε θέλει να έρ­θει κανένας πολιτικός να την υποδεχτεί κι όλος ο κόσμος της έδωσε συγχαρητήρια, δείχνει το αίσθημα της πλειοψηφίας, ότι έχει πολύ περισσότερα κοινά με τους πρόσφυγες παρά με τους πολιτικούς του ρατσισμού, της φτώχειας και της ανεργίας. Είναι ευκαιρία στην επέτειο της δολοφονίας Φύσσα να ανα­δείξουμε ότι συνεχίζουμε στο πλευρό των προσφύγων και απαιτούμε να καταδικαστούν οι φασίστες και να εξαφανιστούν από τις γει­τονιές μας.

Σαν ΚΕΕΡΦΑ Νίκαιας έχουμε δώσει αυτές τις μάχες εδώ και πολλά χρόνια και συνεχίζου­με. Μέσα στο Ιούλιο οργανώσαμε μια πολύ πε­τυχημένη εκδήλωση στα εκατό μέτρα από το σημείο της δολοφονίας του Φύσσα, στην Αμ­φι­άλη. Εκεί προτείναμε πρώτη φορά να γίνει η διαδήλωση στις 17/9, ήρθε η οικογένια Φύσσα που κινητοποιήσαν κόσμο από τη γειτονιά, ήρ­θε νεολαία της γειτονιάς που οργάνωσε και συναυλία τοπικά. Έχουμε τη δυνατότητα να κι­νητοποιήσουμε και σωματεία, τοπικές και δη­μοτικές κινήσεις, δημοτικά συμβούλια όπως στη Νίκαια που έχει πάρει απόφαση ότι οι φα­σίστες είναι ανεπιθύμητοι στην πόλη”.

Στην οργάνωση των κινητοποιήσεων στά­θηκε η **Νίκη Αργύρη**, από το κεντρικό συντο­νιστικό της ΚΕΕΡΦΑ. “Για να μαζικοποιηθεί η αίθουσα από το αντιφασιστικό κίνημα, χρει­άζεται οργάνωση”, είπε, “Είναι προκλητικό να βλέπεις το πρωί των συνεδριάσεων τους ναζί της Χρυσής Αυγής να περιμένουν να μπουν από την ίδια είσοδο με τους αντιφασί­στες. Παίζει ρόλο τι κάνουμε στις γειτονιές. Το ότι έρχεται κόσμος στη δίκη γίνεται γιατί βλέπει αφίσα και προκήρυξη στους δρόμους. Για το τριήμερο να πάρουμε πρωτοβουλίες στις γειτονιές. Κάθε τοπική της ΚΕΕΡΦΑ σε συνεργασία με τα σωματεία, με τους μετανά­στες και τους πρόσφυγες, να κάνουν γνω­στό το τριήμερο. Δεν είναι επετειακό, αναδει­κνύει ότι η απειλή δεν έχει σταματήσει, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε όλη την Ευρώπη.

Μέχρι το τριήμερο να ξεσηκώσουμε τις γει­τονιές με μεγάλες εκδηλώσεις και συγκεν­τρώσεις. Είναι οι μαθητές, οι φοιτητές που μπορούμε να κινητοποιήσουμε. Θα είναι σταθμός για να τσακίσουμε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά”.

Με τα συνδικάτα

Πρόταση για στήριξη του τριημέρου από τα συν­δι­κάτα με νέα αντιφασιστική απεργία τη Δευτέρα 19/9, ημέρα συγκέντρωσης στο Εφετείο, έκανε η Ντίνα Γκαρανέ από τη Γ΄ ΕΛΜΕ Αθήνας. “Σαν ΕΛΜΕ από την αρχή της αντιπαράθεσης με τους φασίστες ήμα­σταν μπροστά”, είπε, “Και στην πρώτη απεργία μετά τη δολοφονία και στην απεργία στην αρχή της δίκης. Η απεργία έδειξε ότι είναι ο καλύτερος τρόπος για να ανα­δείξεις το θέμα. Πρέπει το τριήμερο να συνδυαστεί με αποφάσεις συνδικάτων, αλλά τη Δευτέρα να πάμε με απεργία. Στάση εργασίας η ΑΔΕΔΥ και συμπληρωματική τα σωματεία και άρα 24ωρη. Η παρουσία στη δίκη έχει μεγάλη σημασία και το μόνο που εξασφαλίζει την πα­ρουσία των εργαζόμενων είναι η απεργία.

Θέλει επίσης επιμονή στο ζήτημα των προσφύγων. Η κυβέρνηση θα ήθελε να κλείσει τις καταλήψεις όπως στη Θεσσαλονίκη. Δε το τόλμησε λόγω του κινήματος. Στο χώρο της εκπαίδευσης η πρωτοβουλία μας για εγ­γραφή των προσφυγόπουλων στα σχολεία ανάγκασε την κυβέρνηση να αποφασίσει την εγγραφή των παι­διών, με τάξεις υποδοχής, με διάθεση προσωπικού. Φυ­σικά δε μιλά για προσλήψεις και για τους όρους που θα γίνει αυτό. Αρα θα χρειαστεί να το επιβάλουμε”.

Το ρόλο των εργαζόμενων στα νοσοκομεία στο αντι­φασιστικό και αντιρατσιστικό κίνημα τόνισε ο **Κώστας Καπαραχιάς**, πρόεδρος του Σύνλλογου Εργαζόμενων στο νοσοκομείο Άγιος Σάββας. “Η μάχη είναι ξεκινημένη. Την πρώτη μέρα της δίκης της Χρυσής Αυγής είχαμε απεργία της ΑΔΕΔΥ κι αυτό πονεσε τους φασίστες. Τώ­ρα στον Άγιο Σάββα είμαστε δίπλα στη δίκη και με αφορμή το τριήμερο θα ξεκινήσουμε να παίρνουμε απο­φάσεις, στάσεις εργασίας, καλέσματα, οικονομική ενί­σχυση. Το κάναμε τα προηγούμενα χρόνια και θα το ξα­νακάνουμε. Μπαίνουμε με πιο δυναμικό τρόπο, κλιμακώ­νοντας. Συμφωνώ ότι πρέπει να πιέσουμε όλα τα συν­δι­κάτα και τις Ομοσπονδίες για απεργιακή μέρα στις 19/9.

Ασπίδα

Το κίνημα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες δε σταμά­τησε ούτε τον Αύγουστο, ήταν η ασπίδα των καταλήψ­ων και των χώρων μέσα στις πόλεις για τους πρόσφυ­γες. Όπως στο Γενικό Πατρίων που το έκλεισε τα προ­ηγούμενα χρόνια ο Γεωργιάδης και τώρα άνοιξε ένα τμή­μα του από τους πρόσφυγες και τους αλληλέγγυους. Πρέπει να στηριχτεί για να ανοίξει όλο το νοσοκομείο, ενάντια στις επιθετικές απόπειρες της αστυνομίας, να λειτουργήσει για όλους, πρόσφυγες και ντόπιους”.

“Το σωματείο μας τα τελευταία δύο χρόνια έχει συμ­μετάσχει σχεδόν σε όλες τις αντιρατσιστικές και αντιφα­σιστικές κινητοποιήσεις”, είπε με τη σειρά του ο **Αντώνης Σκαρπέλης**, γενικός γραμματέας του Πανελλήνιου Σωματείου Εκτάκτων Υπαλλήλων ΥΠΠΟ, “Στην πρώτη συνεδριάσή του μετά τις εκλογές που είχαμε τον Ιούλη, το νέο ΔΣ πήρε απόφαση ότι θα συμμετέχουμε σε όλες τις συνεδριάσεις της δίκης της ΧΑ στο εξής. Υλοποιήθη­κε αυτό στην τελευταία δικάσιμο του Ιούλη με παρουσία δύο μελών του ΔΣ, τη δική μου και μίας συναδέλφου από το ΠΑΜΕ. Στις επόμενες δικασίμους θα προσπαθή­σουμε να έχουμε πανό και κόσμο στο δικαστήριο έξω και μέσα.

Επίσης επειδή συμμετέχω στο Σύλλογο γονέων και κηδεμόνων του 72ου δημοτικού σχολείου Αθήνας, τον Ιούνιο που γίνονταν οι εγγραφές ο σύλλογος μας μαζί με το σύλλογο διδασκόντων και κάλυψη της διευθύντριας πήραν απόφαση ότι θα γραφτούν όλα τα παιδιά στο ολόημερο ανεξάρτητα αν έχουν ή όχι χαρτίά. Γενικά στην περιοχή μας, Θρησείο-Πετράλωνα, έχουν γραφτεί όλα τα μεταναστόπουλα. Είναι μάχη που δεν έχει κλεί­σει γιατί με τις περικοπές και γενικότερα τη διάλυση της παιδείας, πρέπει το γονεϊκό κίνημα μαζί με τους συλλό­γους εκπαιδευτικών να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπί­σουμε τις επιθέσεις της κυβέρνησης”.

Απαγόρευση “μπουρκίνι” Ισλαμοφοβικές υποκρισίες

Παραθαλάσσιοι δήμοι της Γαλλίας όπως στις Κάννες, στη γαλλική Ριβιέρα, στη Νίκαια προχώρησαν μέσα στον Ιούλιο στην απαγόρευση του μπουρκίνι, ένα είδος μαγιό που φορούν οι μουσουλμάνες και καλύπτει όλο το σώμα εκτός από το πρόσωπο. Ο πρωθυπουργός Μανουέλ Βαλς σε συνέντευξή του υποστήριξε τους δημάρχους που πήραν τέτοιες αποφάσεις, ενώ το Συμβούλιο της Επικρατείας της Γαλλίας ετοιμάζεται να επικυρώσει αυτές τις απαγορεύσεις. Την ίδια στιγμή, αστυνομικοί περιπολούν στις παραλίες τις Γαλλίας και κόβουν πρόστιμα (38 ευρώ) στις γυναίκες που φοράνε «μπουρκίνι».

Την ίδια στιγμή ανάλογοι περιεχομένου δηλώσεις έκανε στέλεχος της κυβέρνησης της Γερμανίας. Ο χριστιανοδημοκράτης ομοσπονδιακός υπουργός Εσωτερικών **Τόμας ντε Μεζιέρ**, δήλωσε ότι στόχος είναι ένας νόμος που να απαγορεύει την μπούρκα σε σχολεία και πανεπιστήμια, τις δημόσιες υπηρεσίες, τα δικαστήρια και την οδήγηση.

Μία πρώτη απάντηση στην ισλαμοφοβική απαγόρευση ήταν η ανάρτηση του Ιμάμη **Ιζεντίν Εζίρ**, από τη Φλωρεντία, πρόεδρο της Ένωσης Ισλαμικών Κοινοτήτων της Ιταλίας, που δημοσιοποίησε στη σελίδα του στο φέισμπουκ μια φωτογραφία στην οποία οι καλόγριες, ντυμένες από την κορφή μέχρι τα νύχια, παίζουν με τα κύματα. Όπως είπε ήθελε «να απαντήσει σε εκείνους που λένε ότι οι δυτικές αξίες διαφέρουν όσον αφορά την ενδυμασία και την κάλυψη του σώματος».

Η απαγόρευση της μπούργκας σε δημόσιες υπηρεσίες επιβλήθηκε επί προεδρίας του δεξιού Σαρκοζί. Τώρα η κυβέρνηση του Σοσιαλδημοκράτη Ολάντ που εφαρμόζει την ίδια ρατσιστική πολιτική της ισλαμοφοβίας σε βάρος των μουσουλμάνων, προχωρά στην απαγόρευση ακόμα και σε δημόσιους χώρους. Αυτού του είδους οι απαγορεύσεις δεν έχουν καμία σχέση με την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών αλλά αντίθετα στρώνουν το δρόμο στους φασίστες και τους ρατσιστές.

Επιθέσεις

«Όχι στην Ισλαμοφοβία! Όχι στην απαγόρευση του μπουργκίνι», έχει τίτλο η ανακοίνωση του **Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος** της Γαλλίας (NPA) που καταγγέλλει τον Βαλς και τον Ζαν-Πιερ Σεβενεμάν (πρώην υπουργός Εσωτερικών), για τη στήριξη που δίνουν στην απαγόρευση. Όπως καταγγέλει το NPA αυτές οι απαγορεύσεις έδωσαν το πολιτικό στήριγμα σε βίαιες τρομοκρατικές επιθέσεις κατά του μουσουλμανικού πληθυσμού, όπως έγινε στην Κορσική.

«Οι δηλώσεις αυτές τροφοδοτούν συνειδητά ένα κλίμα ρατσισμού και ισλαμοφοβίας και «απλώνουν το κόκκινο χαλί» για το Εθνικό Μέτωπο, το οποίο το μόνο που θα κάνει είναι να δρέψει αυτούς τους καρπούς στις εκλογές.

Το NPA καταγγέλλει την εργαλειοποίηση των δικαιωμάτων των γυναικών και υπερασπίζεται το δικαίωμά τους να διαθέτουν ελευθερα το σώμα τους ενάντια σε αυτούς που θέλουν να τις αναγκάσουν είτε να καλύπτονται είτε να είναι ακάλυπτες.

Στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, η κυβέρνηση δημιούργησε μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Ο ρατσισμός και η ισλαμοφοβία έχουν ως στόχο να καταστήσουν αποδεκτές αυτές τις επιθέσεις στην ελευθερία, στιγματίζοντας μέρος του πληθυσμού, ιδιαίτερα τους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεσμένους, που χαρακτηρίζονται ως δυνητικά επικίνδυνοι.

Η δημιουργία φραγμών που θα εγκλωβίζουν τον καθένα στην υποτιθέμενη «κοινότητά» του και θα εμποδίζουν την αλληλεγγύη και την κοινή αντίσταση στις αντικοινωνικές και κατασταλτικές πολιτικές, είναι μια τρομακτική παγίδα.

Απέναντι σ' αυτή την αποκρουστική κλιμάκωση και την επιθετική πολιτική ασφάλειας, χρειάζεται μια πλατιά απάντηση εναντίον του ρατσισμού και της ισλαμοφοβίας, ενάντια στην κρατική καταστολή της έκτακτης ανάγκης και για ίσα δικαιώματα».

Κ.Θ.

Όχι στο ρατσισμό

ΧΑΝΙΑ Πρόσφυγες καλοδεχούμενοι

Με τίτλο “Οι πρόσφυγες είναι καλοδεχούμενοι - διεκδικούμε ανοιχτές πόλεις” απαντά η Ανταρσία στα Χανιά στην κυβερνητική πρωτοβουλία να ανοίξει νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης στην Κρήτη και τη ρατσιστική εκστρατεία Δημάρχων και Ξενοδόχων της Κρήτης σε βάρος των προσφύγων.

«Η κίνηση της κυβέρνησης να εγκαταστήσει 2000 πρόσφυγες στην Κρήτη δεν έχει καμία σχέση με την αλληλεγγύη. Η προσπάθεια των στελεχών της να την εμφανίσουν ως τέτοια είναι ψευδεπίγραφη. Αντίθετα είναι κομμάτι του συνολικότερου σχεδιασμού που κάνει η κυβέρνηση για τη δημιουργία νέων κέντρων κράτησης των προσφύγων...

Απέναντι στις υποκρισίες της κυβέρνησης αλλά και τη στάση πολιτικών παραγόντων της δεξιάς, ρατσιστών δημάρχων και αυτοδιοικητικών παραγόντων καθώς και διάφορων επιχειρηματικών κύκλων που προσπαθούν να καλλιεργήσουν κλίμα ρατσισμού και ισλαμοφοβίας, λέμε ότι οι πρόσφυγες από τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, την Παλαιστίνη, αλλά και από οποιοδήποτε άλλο μέλος προέρχονται άνθρωποι που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν μαζικά τις πόλεις και τα σπίτια τους λόγω πολέμου, πολιτικών διώξεων ή φτώχειας είναι καλοδεχούμενοι. Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε από τους κατatreγμένους των πολέμων. Αντίθετα εξοργιζόμαστε με την παρουσία στον τόπο μας των αμερικανικών βάσεων. Δεν κινδυνεύουμε από τις γυναίκες που φοράνε μαντήλα. Αντίθετα κινδυνεύουμε από τα μνημόνια, τη φτώχεια και την απληστία των τραπεζιτών. Θεωρούμε απίστευτη αθλιότητα να αναβιώνει στις μέρες μας ο τρόπος με τον οποίο οι πολιτικοί πρόγονοι, αυτών που σήμερα φωνάζουν, αντιμετώπισαν τους Έλληνες πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία πριν από σχεδόν έναν αιώνα...

Η πολυθρύλητη «κρητική φιλοξενία» δεν αποτελεί για εμάς ένα διαφημιστικό τουριστικό φολκλόρ που στοχεύει να

Από την Παγκρήτια συγκέντρωση στα Χανιά στις 19 Μάρτη

γεμίσει τα σεντούκια των ξενοδόχων, ούτε διπλωματικό χαρτί σε διεθνείς διαπραγματεύσεις. Είναι αγαθό που πρέπει να δίνεται απλόχερα και χωρίς ανταλλάγματα πρώτα και κύρια σε αυτούς που την έχουν ανάγκη. Αυτή είναι η εμπειρία και η πρακτική της συντριπτικής πλειοψηφίας των κατοίκων της Κρήτης αλλά και ολόκληρης της χώρας, ιδιαίτερα των ακριτικών νησιών του ανατολικού Αιγαίου, που από πέρσι το καλοκαίρι εκφράζουν με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους την αλληλεγγύη τους απέναντι στους πρόσφυγες.

Ανοιχτές δομές

Διεκδικούμε πραγματικά ανοιχτές δομές για τους πρόσφυγες μέσα στο ιστό της πόλης. Χρηματοδότηση των δομών αυτών από την πλευρά του κράτους για να εξασφαλιστεί η αξιοπρεπής διαβίωση των προσφύγων.

Οι πρόσφυγες έχουν προβλήματα και ανάγκες. Η διατροφή τους χρειάζεται να εξασφαλιστεί μέσα από τις δομές του Δήμου. Χρειάζονται μεταφραστές, κοινωνικοί λειτουργοί, ψυχολόγοι. Χρειάζεται άμεσα με ευθύνη των Διευθύνσεων Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης να υπάρχουν πρωτοβουλίες για την εγγραφή

των προσφυγόπουλων στα σχολεία. Να υπάρξουν τώρα τάξεις υποδοχής για την εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες χρειάζεται να ληφθούν και για την εκμάθηση της γλώσσας και στους γονείς. Χρειάζεται άμεσα να γίνουν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στις υπηρεσίες του Δήμου, της Υγείας και της Εκπαίδευσης ώστε να αντιμετωπιστούν αυτές οι ανάγκες».

«Δικός μας εχθρός δεν είναι οι πρόσφυγες», αναφέρει ανακοίνωση του Περιφερειακού Συμβούλου του σχήματος Ανυπόταχτη Κρήτη, **Γιάννη Κυριακάκη**. «Είναι ο ιμπεριαλισμός και ο ρατσισμός, είναι το ΝΑΤΟ και η Ε.Ε. των μνημονίων και των κλειστών συνόρων. Οι άνθρωποι που βρέθηκαν στη χώρα μας δικαιούνται ταξιδιωτικά έγγραφα για να ταξιδέψουν στις χώρες που επιθυμούν κόντρα στην ήδη παραβιασμένη συνθήκη Σένγκεν. Στο μεταξύ Κράτος, Περιφέρεια και Δήμοι πρέπει να αναλάβουν την ευθύνη για την ομαλή εγκατάσταση και αξιοπρεπή διαμονή των προσφύγων σε ανοιχτές, δημόσιες δομές ώστε να αποφευχθεί το στοίβαγμα τους σε ακατάλληλους χώρους με τις γνωστές συνέπειες από άλλες περιοχές της χώρας».

ΝΙΚΑΙΑ

Η "Ανταρσία στην Κокκινιά" συμμετείχε φέτος στην εκδήλωση μνήμης του Μπλόκου της Κокκινιάς που οργάνωσε ο δήμος Νίκαιας, την Τετάρτη 17 Αυγούστου. Οι εκδηλώσεις ξεκίνησαν από το χώρο της Μάντρας του Μπλόκου της Κокκινιάς, όπου πριν από 72 χρόνια έγιναν οι εκτελέσεις των ντόπιων αγωνιστών από τους ναζί και τους ταγματασφαλίτες. Οι εκδηλώσεις μνήμης συνεχίστηκαν με κατάθεσεις στεφάνων και σε άλλα σημεία της πόλης που έγιναν εκτελέσεις.

Στεφάνι κατατέθηκε από τη Δημοτική Σύμβουλο **Κατερίνα Θωίδου** στη συμβολή των οδών Κασταμονής και Ιωνίας. Σε αυτό το σημείο οι φασίστες

σκότωσαν το λοχαγό του ΕΛΑΣ Γιώργο Βογιατζή και στη συνέχεια οι ταγματασφαλίτες κρέμασαν το πτώμα του από το δέντρο για παραδειγματι-

σμό. Όπως τόνισε στο σύντομο χαιρετισμό της, η καλύτερη τιμή στους πεσόντες του Μπλόκου είναι η πάλη ενάντια στους σημερινούς απογόνους των ναζί και των ταγματασφαλιτών.

Οι εκδηλώσεις Μνήμης του Δήμου Νίκαιας συνεχίζονται στις 21 -24 Σεπτεμβρη στην επέτειο του αιματοβαμμένου Μνημοσύνου του Μπλόκου, που περιλαμβάνουν μουσικές εκδηλώσεις και θεατρική παράσταση στο χώρο της Μάντρας του Μπλόκου, κατάθεση στεφάνων στην πλατεία Οσίας Ξένης, εκδήλωση με θέμα "Ο Πειραιάς από την προσφυγιά στην Αντίσταση".

Φωτορεπορτάζ των εκδηλώσεων της ημέρας Μνήμης του Μπλόκου της Κокκινιάς μπορείτε να βρείτε στη σελίδα www.ert.gr από το **Νάσο Μπράτσο**.

Την περασμένη εβδομάδα συμπληρώθηκαν εξήντα χρόνια από τον θάνατο του Μπέρτολτ Μπρεχτ, γεγονός που συνδυάστηκε με αφιερώματα αλλά και παραστάσεις των έργων του όλη τη χρονιά που πέρασε. Η «Όπερα της πεντάρας», η «Αντιγόνη», ο «Βίος του Γαλιλαίου» είδαν ξανά τα φώτα της σκηνής, ενώ βιβλία με ποιήματα, κείμενα και θεατρικά του εκδίδονται και επανεκδίδονται διαρκώς.

Υπάρχουν διαφορετικές ερμηνείες για το πλούσιο και πολύπλοκο έργο που άφησε. Δεν πρέπει να ξεχνά κανείς ότι ο Μπρεχτ υπήρξε ένας μεγάλος κομμουνιστής συγγραφέας και θεατράνθρωπος που άνοιξε νέους δρόμους στην τέχνη του θεάτρου, προσπαθώντας έμπρακτα να θέσει την τέχνη στην προσπάθεια για να αλλάξει ο κόσμος και ολόκληρη η κοινωνία. Ποτέ δεν έκρυψε αυτές του τις προθέσεις, με αποτέλεσμα να κατηγορηθεί για σταλινικό διδακτισμό, ενώ από άλλους θεωρήθηκε απολογητής του σταλινισμού, καθώς υπήρξε συμπαθών του Κ.Κ. Γερμανίας και έζησε τα τελευταία του χρόνια στην πρώην Ανατολική Γερμανία. Θα ήταν όμως λάθος να περιορίσει κανείς το τεράστιο έργο και την κληρονομιά που άφησε σε αυτά τα στοιχεία.

Ο Μπρεχτ (1898-1956) σηματοδεύτηκε από τις μεγάλες αλλαγές που συνέβαιναν στη Γερμανία στις αρχές του εικοστού αιώνα και κυρίως από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Από μαθητής αμφισβητούσε κατά πόσο άξιζε κανείς να πεθάνει για την πατρίδα του στον πόλεμο και το θεατρικό έργο με το οποίο έγινε γνωστός «Τύμπανα μέσα στη νύχτα», το είχε ονομάσει αρχικά «Σπάρτακο», το όνομα της οργάνωσης της Ρόζας Λούξεμπουργκ. Με αυτό πιο πολύ έκφραζε τον έμφυτο ριζοσπαστισμό και την κριτική του διάθεση. Οι αρχικές του επηρροές ήταν το Γερμανικό καμπαρέ και η σάτιρα.

Μετακομίζοντας από το Μόναχο στο Βερολίνο το κρητήριο του οξύνεται από τις πολιτικές εξελίξεις και την κοινωνική πόλωση που χαρακτηρίζει τη δημοκρατία της Βαϊμάρης. Γνωρίζει τους μεγάλους θεατράνθρωπους της εποχής, **Μαξ Ράινχαρτ** και **Έρβιν Πισκάτορ**, έρχεται σε επαφή με το ρεύμα του Γερμανικού Εξπρεσιονισμού, αλλά και με τους μοντερνιστές. Διαβάζει τον «Οδυσσέα» του **Τζόις**, εντυπωσιάζεται από την τεχνική του μοντάζ στο «Θωρηκτό Ποτέμκιν» του **Σεργκέι Αιζενστάιν** και μελετά τον Μαρξισμό, άλλωστε όλη η αφρόκρεμα της διάνοησης που συναναστρέφεται, (**Βάλτερ Μπένγιαμιν**, **Καρλ Κορς**, **Ερνστ Μπλοχ**) είναι ανοιχτά αριστεροί. Χαρακτηριστικά αναφέρει «...όταν διάβασα το Κεφάλαιο του Μαρξ μπόρεσα να κατανοήσω το ίδιο μου το έργο!». Εν τω μεταξύ από τον Εξπρεσιονισμό αναδύεται ένα πιο βαθύ και

Από την παράσταση της
«Όπερας της Πεντάρας»
στα Γιάννενα το Μάη
του 2015

Μπέρτολτ Μπρεχτ Αστείρευτη πηγή έμπνευσης

πολιτικοποιημένο ρεύμα, η «Νέα αντικειμενικότητα», που ασκεί επιρροή στον Μπρεχτ. Ο **Όττο Ντιξ** και ο **Γκέοργκ Γκρος** ήταν χαρακτηριστικοί εικαστικοί του εκπρόσωποι.

Με τον μουσικοσυνθέτη **Κουρτ Βάιλ** και τη θεατρική κολληκτίβα που είχε στήσει, ανεβάζουν την «Όπερα της Πεντάρας». Σήμερα το έργο είναι διάσημο, αλλά το 1927 προκάλεσε σάλο, δείχνοντας τον υπόκοσμο να δουλεύει χέρι-χέρι με τους τραπεζίτες και την αστυνομία. Η τεράστια καλλιτεχνική και εμπορική επιτυχία δεν εφησύχασε τον Μπρεχτ, αντίθετα τον οδήγησε σε υψηλότερες αναζητήσεις. Δεν του αρκούσε το χειροκρότημα, ήθελε να «ταράξει τα νερά», να σπάσει τα στεγανά του πώς λειτουργούσε η τέχνη και το θέαμα. Δεν ήθελε ο θεατής να ταυτίζεται με τον ήρωα και να ξεχνιέται μαζί του μέσα στην πλοκή του έργου αναζητώντας την προσωπική του κάθαρση, αντίθετα επιδίωκε την αφύπνιση του κοινού και το κέρδισμά του στον πολιτικό αγώνα. Ο Μπρεχτ δεν ήθελε να καταργήσει την τέχνη, ούτε να κόψει τους δεσμούς με το ιστορικό παρελθόν όπως διατείνονταν άλλα κριτικά ρεύματα (π.χ. Προλετκουλτ), αλλά να λειτουργήσει σε διαφορετική βάση.

Επικό θέατρο

«Παιδί» αυτών των διεργασιών υπήρξε το «Επικό θέατρο» που δημιούργησε στα τέλη της δεκαετίας του '20. Η «Αγία Ιωάννα των σφαγίων», και η «Μάνα» υπήρξαν οι πρώ-

τες του απόπειρες. Για να το πετύχει έσπασε την ορθοδοξία των πέντε θεατρικών πράξεων και κάθε έννοια σασπένς, βάζοντας συχνά έναν αφηγητή να προλέγει τι θα ακολουθήσει. Στόχος του ήταν να αποστασιοποιήσει τον θεατή από το δράμα, να τον «βγάλει απέξω» και να τον προβληματίσει. Επίσης ήθελε να «ιστοριοποιήσει» το θέατρο, να το συνδέσει με την κοινωνία, την κυρίαρχη τάξη και τις αντιδράσεις στην εξουσία της.

Έστησε έναν ολόκληρο θεατρικό κόσμο που υπηρετούσε αυτή τη λογική: Σκηνογραφία με εξέδρες και πανό που δηλώνουν τι συμβαίνει και γιατί. Μουσική που δεν συναρπάζει αλλά διακόπτει, ενοχλεί, επιδρά στην υπόθεση. Κοστούμια από την καθημερινότητα, συχνά α-χρονικά ή αταίριαστα για να δημιουργούν ερωτηματικά. Ο στόχος του είναι να καταδείξει ότι η πορεία των γεγονότων στο θέατρο –όπως και στον πραγματικό κόσμο– δεν είναι στατική και δεδομένη. Καθορίζεται από αντιφάσεις και σκληρές επιλογές, όπου το τι στάση παίρνει, το τι κάνει ή δεν κάνει κανείς παίζει ρόλο και μπορεί να καθορίσει τις εξελίξεις και την ίδια την ιστορία.

Ο ίδιος ο Μπρεχτ έπαιρνε θέση σε όλα τα κρίσιμα ερωτήματα, οποιοδήποτε κι αν ήταν το κόστος. Γι'αυτό επέμενε στη μέθοδο του «επικού θεάτρου», παρά τις επικρίσεις ότι είναι «απόλυτος» και «διδακτικός». Ίσα-ίσα μαζί με τη θεατρική κολληκτίβα που είχε στήσει, ονόμασαν τη

δουλειά τους «Διδακτικά κομμάτια», δηλώνοντας καθαρά ότι πρόκειται για πειραματικά έργα με στόχο τη διάδοση των σοσιαλιστικών ιδεών στην εργατική τάξη. Η εργατική τάξη έπαιζε κεντρικό ρόλο και έδινε μεγάλη σημασία στο να έχει εργάτες στο ακροατήριο. Πολιτικά ήταν πάντα κοντά στο Κ.Κ. Γερμανίας, προφανώς γιατί αυτό ήταν ο υπαρκτός πόλος για τους αριστερούς που ήθελαν να παλέψουν. Όμως διατηρούσε τη δική του κριτική σκέψη.

Ναζισμός

Μπαίνοντας στη δεκαετία του 1930, με τον ναζισμό σε ανοδο, τα έργα του αποκτούν φανατικούς υποστηρικτές αλλά προκαλούν το μίσος των ναζί. Η παράσταση «Ανοδος και πτώση της πόλης του Μαχαγκόνι» στη Λειψία τραμπουκίστηκε από μέλη ναζιστικών συμμοριών, ενώ στο Βερολίνο αγκαλιάστηκε θερμά. Η ταινία «Kuhle Wampe - Σε ποιόν ανήκει ο κόσμος» γυρίστηκε με περιφρούρηση από μέλη του Κ.Κ. Γερμανίας. Εδώ ο Μπρεχτ και η ομάδα του μιλάνε ανοιχτά για την ανεργία και την κρίση αλλά και την προοπτική των εργατών.

Με την άνοδο του Χίτλερ στην κυβέρνηση το 1933, ο Μπρεχτ και η σύντροφός του **Χέλενε Βάιγκελ** παίρνουντον δρόμο της εξορίας: Δανία, Σουηδία, Φινλανδία και τελικά ΗΠΑ. Τα έργα του καίγονται από τους ναζιστές σαν «εκφυλισμένη τέχνη», όπως και κάθε τι αντίθετο στην

ιδεολογία τους. Σε όλο αυτό το διάστημα αγωνίζεται κατά του φασισμού. Στη διάρκεια του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου συμμετέχει στην ομάδα «Exilliteratur», που απαρτίζεται από εξόριστους Γερμανούς και Εβραίους διανοούμενους και γράφει μερικά από τα πιο εμβληματικά του έργα: «Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της», «Η αναπότρεπτη άνοδος του Αρτούρο Ουί», «Ο Καυκασιανός κύκλος με την κιμωλία», «Τρόμος και αθλιότητα του Γ' Ράιχ». Στις ΗΠΑ περιορίζεται κυρίως σε ανέβασμα παραστάσεων και γύρισε την ταινία «Και οι δήμιοι πεθαίνουν» με τον **Φριτς Λαγκ**.

Με το πέρασμα στον «ψυχρό πόλεμο», ο Μπρεχτ όπως και όλη η προοδευτική διάνοηση στις ΗΠΑ μπήκε στη «μαύρη λίστα» της διαβόητης «Επιτροπής αντιαμερικανικών ενεργειών» του γεροϋσιαστή Μακάρθι. Τελικά κατέθεσε στις 30 Οκτώβρη 1947 και την επόμενη μέρα έφυγε για την Ελβετία με τελική εγκατάσταση δυο χρόνια αργότερα στο Ανατολικό Βερολίνο. Δέχτηκε πολλές κριτικές για εξωραϊσμό του σταλινικού καθεστώτος με αντάλλαγμα την αναγνώριση και το δικό του θέατρο «Berliner Ensemble». Όμως στην πραγματικότητα τον περίμεναν μάχες, όπως απέναντι σε κομματικούς κονδυλογράφους που απέρριπταν το επικό θέατρο σαν φορμαλιστικό σε σχέση με το επίσημο δόγμα του σταλινισμού, τον «σοσιαλιστικό ρεαλισμό». Η μεγαλύτερη δοκιμασία της αντιφατικής του σχέσης με το σταλινικό καθεστώς ήταν η εξέγερση του 1953, όταν επιχείρησε να παρέμβει με μια επιστολή προς το κυβερνών κόμμα SED που ζητούσε διάλογο, αλλά τελικά δημοσιεύτηκε στον τύπο μόνο η τελευταία πρόταση, με την οποία έκφραζε την υποστήριξή του στην κυβέρνηση.

Όμως στο ποιήμα του «Η λύση», που δημοσιεύτηκε πολλά χρόνια μετά, γράφει:

*Ύστερ' απ' την εξέγερση
της 17 του Ιούνη,
ο γραμματέας της Ένωσης
Λογοτεχνών έβαλε και μοιράσανε
στη λεωφόρο Στάλιν προκηρύξεις
που λέγανε πως ο λαός
έχασε την εμπιστοσύνη
της κυβέρνησης,
και δεν μπορεί να την ξανακερδίσει
παρά μονάχα με διπλή προσπάθεια.
Δε θα' ταν τότε πιο απλό,
η κυβέρνηση να διαλύσει το λαό
και να εκλέξει έναν άλλον...;*

Εξήντα χρόνια μετά το θάνατό του, ο σταλινισμός έχει καταρρεύσει, αλλά ο Μπρεχτ και το επικό του θέατρο εξακολουθούν να αποτελούν πηγή έμπνευσης για τους καλλιτέχνες και τον κόσμο που αγωνίζεται.

Δήμητρα Κυρίλλου

Εκδηλώσεις – συζητήσεις Τρότσκι, και τότε και τώρα επίκαιρος

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 31/8
Μεγάλου Αλεξάνδρου 59, 8μμ
Ομιλήτης:
Σπύρος Γεωργακόπουλος

ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ – ΜΕΝΙΔΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 31/8
καφέ Τυφλόμυγα 7μμ
Ομιλήτρια:
Λίλιαν Μπουρίτη

ΙΛΙΟΝ
ΠΕΜΠΤΗ 1/9 στις Μηλιάς
το Λάζο 7.30μμ
Ομιλήτρια:
Λίλιαν Μπουρίτη

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 7/9 στέκι
Αριστερής Κίνησης 7.30μμ
Ομιλήτης:
Κώστας Πολύδωρος

ΑΙΓΑΛΕΩ
ΠΕΜΠΤΗ 8/9 στέκι
(Ρήγα φερραίου) 6μμ
Ομιλήτης:
Σπύρος Γεωργακόπουλος

Μαρξιστικά Φόρουμ

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 στέκι Εκτός Σχεδίου 7.30μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Μαρτίνη

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 Μεγ.Αλεξάνδρου 59, 8μμ
Μπροστά σε ένα καυτό φθινόπωρο
Ομιλήτρια: Κατερίνα Πατρικίου

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
•ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8
στέκι Αριστερής Κίνησης 7.30μμ
Μπροστά σε ένα καυτό φθινόπωρο
Ομιλήτης: Βασίλης Μυρσινιάς
•ΤΕΤΑΡΤΗ 31/8
στέκι Αριστερής Κίνησης 7.30μμ
Η αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού
Ομιλήτης: Παντελής Γαβριηλίδης

ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ – ΜΕΝΙΔΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Τυφλόμυγα 7μμ
Καμιά ελευθερία στους εχθρούς της
ελευθερίας
Ομιλήτης: Βασίλης Καταραχιάς

ΠΑΝΝΕΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8
στοά Σάρκα (Α' κτίριο, Β' ορ.) 7.30μμ
Ο μαρξισμός του Τρότσκι
Ομιλήτρια: Αρετή Κανέλλου

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 πλατεία Μερκούρη 7μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτης: Γιάννης Μαραβελάκης

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ-ΓΚΥΖΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8
στέκι ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Ραγκαβή 69) 7μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Τάξη και ταξική συνείδηση
Ομιλήτρια: Στέλλα Μυρσιώτη

ΚΥΨΕΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Κοσμικών 7.30μμ
Ισπανία 1936 – Η επανάσταση ενάντια
στον φασισμό
Ομιλήτης: Δημήτρης Λυγίζος

ΠΑΤΗΣΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Λα Ροζέ 7.30μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτρια: Κατερίνα Παπαδούλη

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ White Rabbit (υπόγειο) 8μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτρια: Νίκη Αργύρη

ΠΕΡΘΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 κοινωνικός χώρος
(Κολοκοτρώνη 32Α) 6μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτης: Μιχάλης Πέππας

ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Νότος 7μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτρια: Ευγενία Βρούσο

ΗΡΑΚΛΕΟ ΚΡΗΤΗΣ (ΒΟΡΕΟ ΚΕΝΤΡΟ)
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8
καφέ Εμιγκρέ 7.30μμ

Καμιά ελευθερία
για τους εχθρούς της ελευθερίας
Ομιλήτης: Αλέξανδρος Παπαϊωάννου

ΤΟΥΜΠΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Άνεμος 7.30μμ
Ισπανία 1936 –
Η επανάσταση ενάντια στο φασισμό
Ομιλήτρια: Δήμητρα Κομνιανού

ΧΑΡΙΛΑΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Γιώτης 8μμ
Η αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού
Ομιλήτης: Γιάννης Κούτρας

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Καλαμαριά 7.30μμ
Λένιν, Λούκατς, Γκράμσι:
Τάξη και ταξική συνείδηση
Ομιλήτρια: Φύλλια Πολίτη

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 Σύλλ. Δασκάλων 7.30μμ
Γαλλία – η οργή βγήκε στους δρόμους
Ομιλήτρια: Μαρία Βισταγιαννάκη

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Σαρδανάπαλος
(πλ. Άνοιξη) 7μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτης: Τόλης Μαριγούδης

ΠΑΓΚΡΑΤΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24/8 καφέ Άνω Πουρναρούσα 7μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτης: Γιώργος Τσαμούρης

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ Quiz 7μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους

Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστάκη

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 Σύλλογος Ιμβρίων 7.30μμ
Λένιν, Λούκατς, Γκράμσι:
Τάξη και ταξική συνείδηση
Ομιλήτρια: Παναγιώτης Πλιάτσικας

ΚΟΥΚΑΚΙ – ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ Πατάρι
(στοά Βενιζέλου & Χαροκόπου) 7.30μμ
Λένιν, Λούκατς, Γκράμσι:
Τάξη και ταξική συνείδηση
Ομιλήτρια: Τάνια Βριζάκη

ΚΑΛΛΙ ΘΕΑ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ 1968
(στοά Βενιζέλου & Χαροκόπου) 7.30μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτρια: Μαρία Μαλέσκου

ΠΑΤΡΑ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 Εργατικό Κέντρο 7μμ
Ισπανία 1936 –
Η επανάσταση ενάντια στον φασισμό
Ομιλήτης: Νεκτάριος Χαϊντάρ

ΝΙΚΑΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 δημαρχείο 7μμ
Οι επόμενες μάχες
και η οργάνωσή τους
Ομιλήτης: Μιχάλης Πέππας

ΗΡΑΚΛΕΟ ΚΡΗΤΗΣ (ΝΟΤΙΟ ΚΕΝΤΡΟ)
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ Εμιγκρέ 8μμ
Οι πρόσφυγες της Αραβικής Άνοιξης
Ομιλήτης: Τάσος Καρασαχινίδης

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 Πλ. Νομαρχίας 7.30μμ

Brexit, η μεγαλύτερη κρίση της ΕΕ
Ομιλήτης: Κώστας Βλασσόπουλος

ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ Ποέτα 7.30μμ
Η αποτυχία
του νεοφιλελευθερισμού
Ομιλήτρια: Φύλλια Πολίτη

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ Κύτταρο 7.30μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτης: Γιώργος Μποτσιδής

ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΟ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8
στέκι Ρήξης και Ανατροπής 8μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτης: Γιώργος Ράγκος

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ Βαβέλ 8μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτρια: Δήμητρα Τζάκου

ΧΑΛΑΝΑΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8 καφέ Big Mouth 8μμ
Οι επόμενες μάχες και η οργάνωσή τους
Ομιλήτρια: Μαριλένα Κουντούρη

ΙΛΙΟΝ
ΠΕΜΠΤΗ 25/8
στις Μηλιάς το Λάζο 7.30μμ
Μπροστά σε ένα καυτό φθινόπωρο
Ομιλήτης: Μιχάλης Βερβέρης

ΞΑΝΘΗ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26/8 Χάνι του Χάτζη Ρετζέπ 8μμ
Μαρξισμός και Εθνικισμός
Ομιλήτης: Γιάννης Πατζανακίδης

Εξορμήσεις με την εργατική αλληλεγγυη

ΠΕΜΠΤΗ 25/8

ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΗΣΑΠ 6μμ
ΠΑΤΗΣΙΑ ΗΣΑΠ Κ. Πατήσια 6.30μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ «κελάρι» πεζόδρ. Εθν. Αντίστασης 7μμ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ Λαϊκή της Βούλγαρη 7μμ
ΠΑΝΝΕΝΑ πεζόδρομος Μιχ. Αγγέλου 7μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26/8

ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΗΣΑΠ 6.30μμ
ΚΥΨΕΛΗ Γερμανός 6.30μμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΜΕΤΡΟ Πανόρμου 7μμ
ΙΛΙΟΝ Σκλαβενίτης 7μμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Τζάντε 7μμ
ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ κεντρική πλατεία 7μμ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Σκλαβενίτης 7μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ Γαρδένια 7μμ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ Coffee Way Σιντριβάνι 7μμ
ΜΑΡΟΥΣΙ πεζόδρομος Ερμού 7μμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ πλατεία Χαλανδρίου 7μμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλατεία Ελευθερίας 7.30μμ
ΚΟΥΚΑΚΙ πεζόδρομος Γ. Ολυμπίου 8μμ
ΠΑΤΡΑ πλ. Όλγας 7μμ
ΧΑΝΙΑ πλατεία Αγοράς 7μμ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ Λιοντάρια 7μμ
ΞΑΝΘΗ κεντρική πλατεία 7μμ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ πεζόδρομος Καλαμαριάς 7μμ
ΚΑΜΑΡΑ Ναυαρίνου & Τσιμισκή 7μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 27/8

ΕΞΑΡΧΕΙΑ λαϊκή 11.30πμ
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ οδός Παύλου Φύσσα 11πμ
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Everest (Πλατεία) 12μ
ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ Goody's πλατεία 7.30μμ

 ΚΕΕΡΦΑ
ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 28/8
πλατεία Μερκούρη 8μμ
Αντιφασιστική
συγκέντρωση – πικετοφορία
για το μπλόκο των Παλιών
Σφαγείων Καλλιθέας

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

μέσα από την ανεξάρτητη
δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον
πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια
νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκ-
μετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί
να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες
πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον
έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου
και προγραμματίσουν την παραγωγή
και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρω-
πινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώ-
σεις. Πρέπει να ανατραπεί με την ερ-
γατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβου-
λευτικός δρόμος προς μια τέτοια
αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η
αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστι-
κό κράτος λειτουργεί για να προστα-
τεύει τα συμφέροντα της άρχουσας

τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί
το δικό της κράτος, στηριγμένο στην
άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αν-
τιπροσώπων απ' τους χώρους δουλει-
άς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ

όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή
"σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα"

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι
ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σο-
σιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτώ-
βρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώ-
σει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της
ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλι-
νισμού, της Κίνας και των άλλων ανα-
τολικών χωρών ήταν κρατικοί καπιτα-
λισμοί.

Γι' αυτό παλεύουμε για τη διεθνιστική
ενότητα των εργατών σε όλον τον κό-
σμο χωρίς διακρίσεις εθνικότητας
γλώσσας, θρησκείας, φύλου, φυλής ή
σεξουαλικής προτίμησης.
Υποστηρίζουμε όλα τα εθνικοαπελευ-
θερωτικά κινήματα που αντιστέκονται
στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύ-
ναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον

ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της
εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα
από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και
από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.
Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβιני-
σμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρί-
σεων που απειλεί να διασπάσει τους
εργάτες.

Απέναντι στην αντιπουρική πολεμοκα-
πηλεία της "δικής μας" άρχουσας τά-
ξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Ελλη-
νες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.
Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των
μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακε-
δονία και στα μέτρα αστυνόμευσης
των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθε-
ρώσει τον εαυτό της και όλους τους
καταπιεσμένους μέσα από τη δική της
δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομ-
μάτια της τάξης σε αυτή την πάλη εί-
ναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο
ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε
ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργα-
τικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί

να πείθει τους εργάτες για την επανα-
στατική προοπτική παρεμβαίνοντας
στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντί-
θετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστα-
σης της τάξης, απ' όπου και αν προέρ-
χεται.

**Θέλω να γίνω
μέλος του ΣΕΚ**

Όνομα _____

Διεύθυνση _____

Πόλη _____

Τηλέφωνο _____

Σωματείο - Σύλλογος _____

εργαπκη αλληλεγγυη

Βδομαδιατική Εφημερίδα
εκδίδεται από το ΣΕΚ
Ιδιοκτήτης: Αναστασιάδης Αναστάσιος
του Βασιλείου, Φειδίου 14, 106 78 Αθήνα,
τηλ. 210 5222213
Εκδότης: Αναστασιάδης Αναστάσιος
Διευθυντής: Γκαργκάνας Παναγιώτης,
Αναξαγόρα 14Α, 10552 Αθήνα
τηλ. 210 5241001
Σύνταξη: Λένα Βερδέ, Νεκτάριος
Δαργάκης, Κατερίνα Θωίδου,
Σωτήρης Κοντογιάννης, Νίκος Λούντος,
Στέλιος Μιχαηλίδης, Κυριάκος Μπάνος,
Λεάνδρος Μπόλαρης, Γιώργος Πίπτας,
Αφροδίτη Φράγκου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση:
Παντελής Γαβριηλίδης, Αλέξης Καλέργης
Εκτύπωση: News Press Hold,
παρ. Ορφέως 13, 194 00 Κορωπί
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, 105 52 Ομόνοια
e-mail: ergatiki@otenet.gr
τηλ.: 210 5241001, **fax:** 2105227177
Διεύθυνση Αλληλογραφίας:
ΤΘ 8161 Ομόνοια 102 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

Στις 19 Αυγούστου του 1936 μια μεγάλη δίκη ξεκίνησε στη Μόσχα. Αυτοί που κάθονταν στο εδώλιο κατηγορούνταν για εντυπωσιακά εγκλήματα. Ότι τον Δεκέμβρη του 1934 είχαν οργανώσει τη δολοφονία του Σεργκέι Μ. Κίροφ, του γραμματέα της κομματικής οργάνωσης του Λένινγκραντ, δηλαδή του «αφεντικού» της δεύτερης μεγαλύτερης πόλης της Ρωσίας. Κι όχι μόνο αυτό αλλά σχεδίαζαν να δολοφονήσουν όλη την ανώτερη ηγεσία της χώρας και τον ίδιο τον Στάλιν. Όταν στις 24 Αυγούστου ο εισαγγελέας Βισίνσκι έκανε την αγόρευσή του ζήτησε «αυτά τα λυσσασμένα σκυλιά να τουφεκιστούν όλοι!»

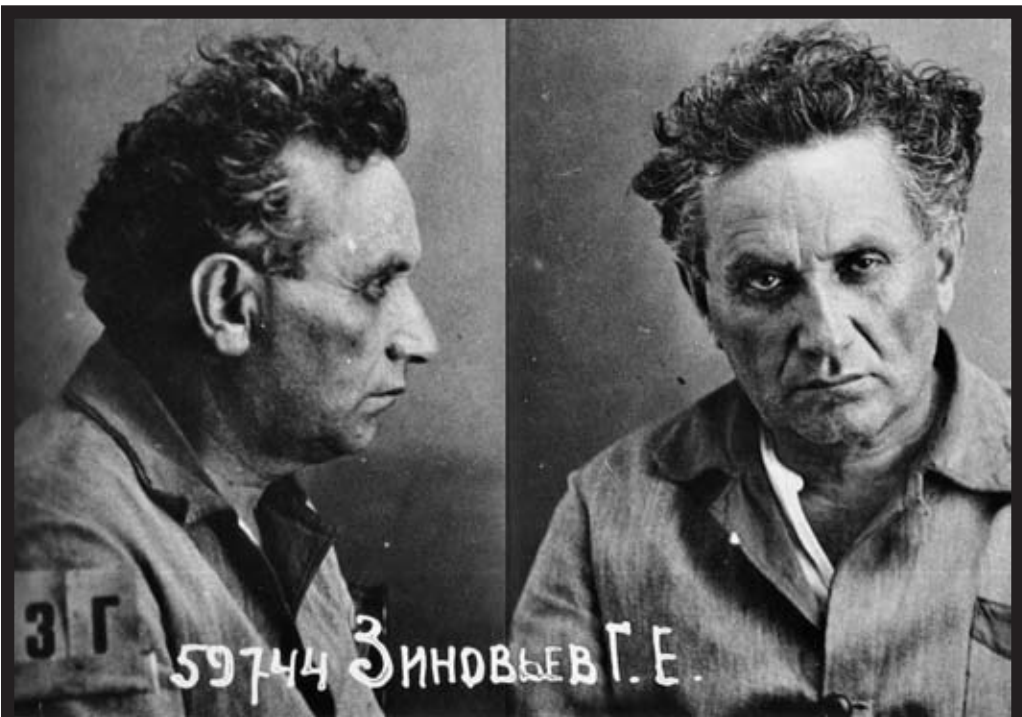
Σε αυτά τα «σκυλιά» -οι κατηγορούμενοι ήταν συνολικά 16- συγκαταλέγονταν ο Ζινόβιεφ, μέλος του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας (ΣΔΕΚΡ) από το 1901 και των μπολσεβίκων από το 1903, μέλος της ΚΕ των μπολσεβίκων το 1917, και πρόεδρος της Κομμουνιστικής Διεθνούς μέχρι το 1926, ο Κάμενεφ, μέλος του κόμματος από το 1901, της ΚΕ των μπολσεβίκων και αναπληρωτής του Λένιν σαν πρόεδρος του συμβουλίου των λαϊκών επιτρόπων (πρωθυπουργός), ο Ιβάν Σμιρνόφ, εργάτης μέλος του ΣΔΕΚΡ από το 1899, μπολσεβίκος από το 1903, επικεφαλής των σοβιέτ και του κόκκινου στρατού που τσάκισε την αντεπανάσταση στα Ουράλια και την Σιβηρία το 1918-20.

Με άλλα λόγια, όλοι τους ανήκαν στην «παλιά φρουρά» των μπολσεβίκων. Από την άλλη, ο Βισίνσκι, ο αδυσώπητος εισαγγελέας, ήταν παλιός μενσεβίκος και τον Ιούλη του 1917 είχε υπογράψει το ένταλμα της σύλληψης που είχε εκδώσει η Προσωρινή Κυβέρνηση για τον Λένιν. Στη συνέχεια όμως κατάφερε να τρυπώσει στο μηχανισμό της νέας εξουσίας και να ανέρχεται τα σκαλοπάτια του όσο η γραφειοκρατία δυνάμωνε. Η παλιά γνωριμία με τον Στάλιν συνέβαλε στην ανέλιξή του.

Το κατηγορητήριο δεν περιλάμβανε το παραιτικό αποδεικτικό στοιχείο. Ούτε ένα έγγραφο, ούτε ένα σημείωμα, ούτε καν ένα γεγονός. Η μόνη «απόδειξη» ήταν οι ομολογίες των κατηγορουμένων. Ο Κάμενεφ, ο Ζινόβιεφ και άλλοι είχαν δικαστεί ξανά τον Γενάρη του 1935 και είχαν κριθεί ένοχοι για την ηθική αυτουργία της δολοφονίας του Κίροφ. Σε εκείνη τη δίκη οι δαιμόνιες διωκτικές αρχές δεν είχαν «ανακαλύψει» την πελώρια συνωμοσία που στόχο είχε την «παλινόρθωση του καπιταλισμού» και τη δολοφονία όλης της κομματικής ηγεσίας. Την ανακάλυψαν ενάμιση χρόνο μετά, αλλά στη δίκη του 1936 δεν υπήρξε καμιά αναφορά στην ετυμηγορία της προηγούμενης.

Έτσι κι αλλιώς το κατηγορητήριο αφηφούσε την ίδια τη λογική. Υποτίθεται ότι παλιοί μπολσεβίκοι που είχαν διαμορφωθεί πολιτικά και ιδεολογικά στην αντιπαράθεση με τα ρεύματα που επέλεγαν τη μέθοδο της ατομικής τρομοκρατίας, ξαφνικά το 1931-32 αποφασίζουν να υιοθετήσουν ακριβώς αυτή τη μέθοδο. Κι είναι τόσο ύπουλοι και αποτελεσματικοί που παρόλο ότι παρακολουθούνται στενά και μπαϊνοβγαίνουν στα απομονωτήρια και τις φυλακές, ούτε ένα στοιχείο της δράσης τους δεν αποκαλύπτεται.

Και ξαφνικά, τον Αύγουστο του 1936, αυτοί οι φοβεροί και τρομεροί συνωμότες όλοι, δίχως μια εξαίρεση, ομολογούν «αυθορμήτως» και αυτομαστιγώνονται μπροστά στο δικαστήριο κατηγορώντας εαυτούς και αλλήλους για τα χειρότερα εγκλήματα. Οι «ομολογίες» τους είναι δυσδιάκριτες από τις αγορεύσεις του Βισίνσκι. Δεν είναι παράξενο, αφού και τα δυο γράφτηκαν από το ίδιο χέρι.

Ο Πρόεδρος της Κομμουνιστικής Διεθνούς Γκριγκόρι Ζινόβιεφ σε φωτογραφία από την αστυνομία του Στάλιν

Οι δίκες της Μόσχας

Ακόμα και έτσι, το «σενάριο» που έφτιαξε η μυστική αστυνομία κατ' εντολή του Στάλιν είχε εμφανή λάθη. Για παράδειγμα, ένας από τους κατηγορούμενους, ο Χόλτζμαν, «ομολόγησε» ότι το καλοκαίρι του 1932 έκλεισε δωμάτιο στο ξενοδοχείο Μπρίστολ της Κοπεγχάγης και συναντήθηκε εκεί με τον Τρότσκι και τον γιό του τον Λ. Σεντόφ για να πάρει οδηγίες. Όμως, το ξενοδοχείο Μπρίστολ είχε κατεδαφιστεί το... 1917!

Οι ασυναρτησίες έφτασαν σε νέα ύψη στις επόμενες δίκες: την «δίκη των 17» τον Γενάρη του 1937, τη μυστική δίκη του στρατάρχη Τουχατσέφσκι κι άλλων στρατηγών τον Ιούνη της ίδιας χρονιάς, και τη «δίκη των 21» τον Μάρτη του 1938.

Κατηγορούμενοι

Στην δίκη των 17, οι κατηγορούμενοι, πάλι παλιοί μπολσεβίκοι οι περισσότεροι (Πιατάκοφ, Ράντεκ, Σοκόλνικοφ, Σερεμπριάκοφ κ.α) εκτός από την συνεργασία με τους ναζί και τον...Μικόδο της Ιαπωνίας για να φέρουν τον καπιταλισμό με μια κυβέρνηση Τρότσκι-Ζινόβιεφ, «ομολόγησαν» ότι έκαναν και εκτεταμένο οικονομικό σαμποτάζ. Πώς μια χούφτα συνωμότες μπορούσαν μόνο το 1934 να οργανώσουν 1.400 εκτροχιασμούς τρένων έμεινε ανεξήγητο.

Στη δίκη των στρατηγών η ανώτατη στρατιωτική ηγεσία της Ρωσίας στάλθηκε στο εκτελεστικό απόσπασμα ως συνωμότες. Στις εκκαθαρίσεις που ακολούθησαν οι 3 από τους 5 στρατάρχες, οι 3 από τους 4 διοικητές στρατιών και οι δώδεκα υποδιοικητές τους, οι 60 από τους 97 διοικητές σωμάτων στρατού, οι 136 από τους 199 διοικητές μεραρχιών (και αντίστοιχα στο ναυτικό) εκτελέστηκαν ως πράκτορες της φασιστικής Γερμανίας.

Στη δίκη των 21, εξοντώθηκε ο Μπουχάριν, ο παλιός θεωρητικός των μπολσεβίκων που ο Λένιν στη πολιτική του διαθήκη αποκαλεί «το αγαπημένο παιδί του κόμματος». Σ' αυτή τη δίκη «αποκαλύφτηκε» ότι ο Τρότσκι ήταν πράκτο-

ρας των γερμανικών υπηρεσιών από το...1921 με αμοιβή 250 χιλιάδες χρυσά μάρκα ετησίως. Δηλαδή ο Τρότσκι που ως ηγέτης του Κόκκινου Στρατού το 1921 βρισκόταν στον κολοφώνα της φήμης και της δύναμής του, αποφασίζει να γίνει πληρωμένος πράκτορας της διαλυμένης Γερμανίας έναντι ενός ευτελούς ποσού. Ίσως γι' αυτό το 1926 αποφασίζει, πάντα σύμφωνα με τις «ομολογίες» να γίνει και πράκτορας των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών.

Όπως διαπιστώνουμε, ο σημαντικότερος κατηγορούμενος και ο «μεγάλος απών» των δικών ήταν βέβαια ο Λέον Τρότσκι. Ήταν ο πρώτος μπολσεβίκος που είχε σηκώσει το ανάστημα, ήδη από το 1923, ενάντια στο σταδιακό πνίξιμο της επανάστασης από την γραφειοκρατία, και είχε συγκρουστεί με τον Στάλιν για αυτό το λόγο.

Άνθρωποι σαν τον Κάμενεφ και τον Ζινόβιεφ (αργότερα ο Μπουχάριν) είχαν υπογράψει επανειλημμένα δηλώσεις μετανοίας για τις αντιπολιτευτικές τους θέσεις. Κάθε νέος συμβιβασμός έστρωνε το δρόμο για τον επόμενο εξευτελισμό τους. Όταν έφτασαν στο εδώλιο του κατηγορούμενου το 1936 περίμεναν κάτι ανάλογο. Ήταν σκιές του παλιού τους εαυτού. Αυτή τη φορά ο Στάλιν τους ξεγέλασε: μετά τον δημόσιο εξευτελισμό ήρθε το εκτελεστικό απόσπασμα.

Όμως, ο Τρότσκι είχε μείνει ακλόνητος στις αρχές του. Για τον Τρότσκι τα ιδανικά κι οι κατακτήσεις του Οκτώβρη του 1917 ήταν ασυμβίβαστα με την εξουσία της γραφειοκρατίας. Γι' αυτό ο Στάλιν τον εξόρισε στην Κεντρική Ασία το 1928, και μετά τον απέλασε από την Ρωσία το 1929. Το 1936, όταν ξεκινούσε η πρώτη δίκη βρισκόταν στην Νορβηγία που του είχε δώσει προσωρινά άσυλο, αλλά χωρίς δικαίωμα να απαντάει στις συκοφαντίες που πλημμύριζαν το διεθνή τύπο.

Ο παραλογισμός των κατηγοριών των δικών της Μόσχας ήταν φανερός σε σύγχρονους σχολιαστές. Ο Βίκτορ Αντλερ, ο θεωρητικός

της αυστριακής σοσιαλδημοκρατίας, τις παρομοίωσε με τις «δίκες των μαγισσών» στην Αμερική του 17ου αιώνα. Για τους φιλελεύθερους απολογητές του καπιταλισμού οι δίκες της Μόσχας ήταν και παραμένουν η απόδειξη ότι οι επαναστάσεις είναι σαν τον Κρόνο που έτρωγε τα παιδιά του: ολοκληρωτικές ιδεολογίες γεννάνε ολοκληρωτικά καθεστώτα που «τρώνε» τους εμπνευστές τους.

Χάσμα

Τέτοιες απόψεις αγνοούν το χάσμα που χωρίζει την επαναστατική περίοδο από τον Οκτώβρη του 1917 και μετά με τη δεκαετία του '30. Αυτό που συνέβη από τις αρχές εκείνης της δεκαετίας ήταν ένας μονόπλευρος εμφύλιος πόλεμος της γραφειοκρατικής άρχουσας τάξης ενάντια στους εργάτες και τους αγρότες.

Το κράτος της δεκαετίας του '30 δεν ήταν εργατικό, ήταν η ενσάρκωση του κρατικού καπιταλισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι ο αριθμός των ανθρώπων που εξορίζονταν και κρατούνταν σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας έφτασε από 1.500.000 το 1930 στα 11.500.000 το 1938 στο αποκορύφωμα του Τρόμου.

Ο Τρόμος που εγκαινίασαν οι δίκες πήρε παράλογες διαστάσεις. Η μυστική αστυνομία έκανε τις συλλήψεις και τις εκκαθαρίσεις με βάση πλάνα που έπρεπε να «πιαστούν και να ξεπεραστούν» όπως όλα τα πλάνα που έβαζε το καθεστώς στην οικονομία. Όμως, η εξήγησή είναι ορθολογική.

Στις εκκαθαρίσεις εξοντώθηκε η παλιά φρουρά των μπολσεβίκων. Ο Τρότσκι δεν υπέρβαλλε όταν έγραφε ότι ένα ποτάμι αίματος χωρίζει τον μπολσεβικισμό από τον σταλινισμό. Με αυτό τον τρόπο ο Στάλιν εξάλειψε κάθε πιθανό σημείο συσπείρωσης για την κοινωνική δυσαρέσκεια που γεννούσε η πολιτική της γραφειοκρατίας.

Η απόδοση όλων των οικονομικών αποτυχιών, της σπατάλης, της κακοδιαχείρισης και της διαφθοράς που γεννούσε η κούρσα της ιλιγγιώδους εκβιομηχάνισης στη «σαμποταριστική δράση» μιας χούφτας συνωμοτών βόλευε την γραφειοκρατία και τον Στάλιν προσωπικά. Παρομοίως, η συκοφάντηση του Τρότσκι ως «φασίστα πράκτορα» ήταν το αντίδοτο στην αίγλη που εξακολουθούσε να είχε το όνομά του μέσα στην Ρωσία.

Τέλος, οι εκκαθαρίσεις που πυροδότησαν οι δίκες εξασφάλισαν την πειθαρχία της ίδιας της άρχουσας τάξης κάτω από την σιδερένια πυγμή του «μεγάλου ηγέτη». Είναι χαρακτηριστικό ότι από τους 1.996 αντιπροσώπους τους 170 συνέδριο του κόμματος το 1934, το επονομαζόμενο και «συνέδριο των νικητών», οι 1.108 εκτελέστηκαν τα επόμενα πέντε χρόνια όπως και τα 118 από τα 139 τακτικά και αναπληρωματικά μέλη της ΚΕ που είχε εκλέξει.

Οι Δίκες της Μόσχας σηματοδότησαν την πλήρη, σε φυσικό επίπεδο, ρήξη του σταλινικού καθεστώτος με την γενιά του Οκτώβρη του 1917. Δεν υπάρχει καμιά φυσική συνέχεια ανάμεσα στον Λένιν και τον Στάλιν, στην επανάσταση και την αντεπανάσταση στην Ρωσία. Το πραγματικό λάβαρο της κοινωνικής απελευθέρωσης δεν κυμάτιζε στο Κρεμλίνο. Το κρατούσαν στα χέρια τους οι χιλιάδες πραγματικοί μπολσεβίκοι, οι «τροτσκιστές» που έμειναν ακλόνητοι στις αρχές τους και εκτελέστηκαν κατά εκατοντάδες στα στρατόπεδα εξορίας της Βορκούτα το Μάρτη του 1938.

Λέανδρος Μπόλαρης

Η Νίκη Αργύρη εκπροσωπώντας το ΣΕΚ και την ΚΕΕΡΦΑ βρέθηκε στην Αυστραλία πριν δυο βδομάδες, καλεσμένη για να μιλήσει στις εκδηλώσεις Keep Left (αντίστοιχες με το τετραήμερο του Μαρξισμού εδώ). Επιστρέφοντας, μίλησε στην Αφροδίτη Φράγκου.

Στις 2 Αυγούστου έγιναν οι ομοσπονδιακές εκλογές της Αυστραλίας. Πες μας δυο λόγια για το πολιτικό σκηνικό της χώρας.

Πρώτη δύναμη αναδείχθηκε το φιλελεύθερο κόμμα, με αντιπολίτευση το Εργατικό. Πρωθυπουργός εκλέχτηκε ο Μάλκολμ Τέρνμπολ. Θα είναι μια δύσκολη περίοδος γι' αυτόν, θα δυσκολεύεται να βρίσκει την πλειοψηφία που χρειάζεται στο κοινοβούλιο για τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές λιτότητας που θέλει να εφαρμόσει. Εκλέχτηκε επίσης το κόμμα της Πολίν Χάνσον, με ιστορία για τις ρατσιστικές πολιτικές του τη δεκαετία του '90. Με την άφιξη των προσφύγων τώρα, προσπαθεί να επαναφέρει αυτό το ρατσιστικό, ισλαμοφοβικό κλίμα, να πατήσει πάνω στη δυσaréσκεια για τις πολιτικές λιτότητας και να παρουσιάσει τους πρόσφυγες σαν αιτία για την ανεργία. Θα είναι πιο δύσκολο να το κάνει σε σχέση με τη δεκαετία του '90, μια και έχει αναπτυχθεί ένα αντιρατσιστικό κίνημα που δίνει μάχες, δεν παύει όμως να είναι μια απειλή που κάνει τη σημασία της καμπάνιας για την υποδοχή των προσφύγων μεγάλη.

Τι μάχες δίνει το εργατικό και φοιτητικό κίνημα;

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα. Οι εργαζόμενοι στην εταιρία εισαγωγής μπύρας CUB κινητοποιήθηκαν διεκδικώντας συλλογική σύμβαση εργασίας και καλύτερες συνθήκες. Εργαζόμενοι στα αεροδρόμια απέρρηξαν στα μέσα Αυγούστου μαζί με δημόσιους υπαλλήλους ζητώντας αυξήσεις. Οι δράσεις τους θα κορυφωθούν το Σεπτέμβριο με απεργίες και διαδηλώσεις.

Κεντρική μάχη είναι και η συγχώνευση της σχολής Καλών Τεχνών με το Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ που επιχειρεί η κυβέρνηση, οδηγώντας σε περικοπές, απολύσεις καθηγητών και δυσκολότερη πρόσβαση για τους φοιτητές. Οι φοιτητές, μαζί με καθηγητές, παλεύουν ενάντια στη συγχώνευση με κατάληψη που ξεκίνησε στις 22 Αυγούστου και

Εικόνες από την μακρινή Αυστραλία

Από το κλείσιμο του διημέρου "Keep Left" στο Σίδνεϊ

προσπαθούν να κερδίσουν τη συμπαράσταση της κοινωνίας με kamπάνια ενημέρωσης.

Τι πρωτοβουλίες παίρνονται από το αναρτσιστικό κίνημα;

Στις 27 του μήνα διοργανώνεται στη Μελβούρνη και στο Σίδνεϊ μεγάλο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο με κύριο αίτημα να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των νησιών Μάνους και Ναουρού, δυο στρατόπεδα που έχουν κριθεί παράνομα από τη Διεθνή Αμνηστία για τις συνθήκες κράτησης των προσφύγων. Γίνεται προσπάθεια να μπουν σ' αυτή την κινητοποίηση σωματεία από το χώρο της εκπαίδευσης και της υγείας, φοιτητές κι όλος ο κόσμος που έχει αγκαλιάσει τους πρόσφυγες από τη Συρία και το Πακιστάν και που έχει δώσει μάχη ενάντια στο ρατσισμό κατά των Αβορίγινων. Το τελευταίο είναι κεντρική μάχη στην Αυστραλία, δεδομένης της ρατσιστικής κατάστασης και των πρόσφατων γεγονότων με τους βασανισμούς ανήλικων Αβορίγινων κρατούμενων, ένα μεγάλο σκάνδαλο για τη νέα κυβέρνηση Τέρνμπολ.

Η ανακαπιταλιστική Αριστερά πώς παρεμβαίνει;

Η αδελφή οργάνωση του ΣΕΚ, το Solidarity, διοργάνωσε διήμερο επαναστατικών ιδεών (Keep Left) μέσα σ' αυτή την πολύ κρίσιμη περίοδο, με 16 συζητήσεις που πιάζουν θέματα από το εργατικό και φοιτητικό κίνημα, τη μάχη ενάντια στο ρατσισμό και την ισλαμοφοβία, μέχρι το ζήτημα της καταπίεσης, των γυναικών δικαιωμάτων, της ομοφοβίας κλπ.

Όλες οι συζητήσεις είχαν μεγάλο ενδιαφέρον γιατί απαντούσαν στα ζητήματα που τρέχουν αυτή τη στιγμή στην Αυστραλία: η καμπάνια Aussie Jobs (δουλειές μόνο για τους Αυστραλούς) που κάνει η κυβέρνηση, η χυδαία ρατσιστική επίθεση στους μετανάστες να μη γρά-

Κατάληψη της Σχολής Καλών Τεχνών στο Σίδνεϊ

φονται στα σωματεία, το πώς σε μια νέα περίοδο η αντιπολίτευση δε θα γίνει μέσα στη Βουλή αλλά μέσα από απεργίες και κινητοποιήσεις.

Εντυπωσιακή ήταν η παρέμβαση ενός οικοδόμου που έλεγε ότι η οικοδομή έχει ένα από τα πιο μάχιμα συνδικάτα, δεδομένου ότι η χώρα είναι σε μια περίοδο ανάπτυξης και φτιάχνει διαρκώς κτίρια. Τα εργατικά ατυχήματα είναι καθημερινά και συζήτηση ήταν πώς μπορούν να οργανώνουν τα σωματεία τους εργάτες στις νέες μάχες.

Σταθμός ήταν και η παρέμβαση, μέσω Skype, ενός αγωνιστή από τη Συρία που βρίσκεται στη Γενεύη, που περιέγραψε τη διαδικασία της επανάστασης στη Συρία, το πώς ο ισλαμοφοβικός λόγος ταυτίζει τους επαναστάτες με το Isis και το πώς πρέπει το κίνημα στη Δύση να τσακίσει όλα αυτά τα επιχειρήματα και να παλέψει για ανοιχτά σύνορα και ισότιμη ένταξη των προσφύγων και των μεταναστών στις κοινωνίες.

Στο διήμερο συζητήθηκε η εμπειρία της Αριστεράς στην Ελλάδα. Τι συμπεράσματα βγήκαν;

Στις συζητήσεις φάνηκε ότι στην παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού βρίσκεται μια ιστορική ευκαιρία του κινήματος να βγει νικητής. Χρειαζόμαστε σε όλες τις χώρες μια Αριστερά που να οργανώνει τις μάχες.

Στην κουβέντα για το ρεφορμισμό στην Ελλάδα αναδείχθηκαν και

απαντήθηκαν τα ερωτήματα για το πώς ένα κόμμα της ριζοσπαστικής αριστεράς καταλήγει να κάνει τέτοιες επιθέσεις. Η επιμονή από τη μεριά μας ήταν ότι ο κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ είναι ίδιος που τώρα βγαίνει στους δρόμους, στις απεργίες, στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα. Ο ρόλος της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στην Ελλάδα είναι να οργανώνει την κοινή δράση με αυτό τον κόσμο και να ανοίγει την κουβέντα της προοπτικής. Το πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το μόνο ρεαλιστικό: έξοδος από ΕΕ, διαγραφή χρέους, κρατικοποίηση τραπεζών με εργατικό έλεγχο. Έτσι, υπήρχαν πολλές ερωτήσεις και για τα πρόσφατα παραδείγματα (Μαρινόπουλος, ΕΡΤ), για το πώς συνεχίζουν, για τον εργατικό έλεγχο κλπ. Τονίσαμε ότι ήταν εξαιρετικά σημαντικό που η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κράτησε την αυτονομία της, έπαιξε ρόλο στο κίνημα και μπορεί να συνεργάζεται με κόσμο όλης της Αριστεράς.

Το αναρτσιστικό κίνημα, όπως είπες, έχει τεράστια καθήκοντα αυτή τη στιγμή στην Αυστραλία. Πώς έγινε η σύνδεση με τις εμπειρίες από τις αντίστοιχες μάχες που έχει δώσει το κίνημα στην Ελλάδα;

Έγινε μαζική κεντρική συζήτηση για το αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα της Ελλάδας. Σαν ΚΕΕΡΦΑ μεταφέραμε την εικόνα: παρόλο που η Ευρώπη έκλεισε γρή-

γορα τα σύνορα και παρά τη δεξιά μετατόπιση της κυβέρνησης Τσίπρα, η ανταπόκριση από τον κόσμο ήταν εντυπωσιακή στα νησιά και στις πόλεις. Ο Έβρος ήταν ένα πραγματικό παράδειγμα. Οι σύντροφοι από την Αυστραλία γνώριζαν το σύνθημα "κόψτε τους φράχτες, όχι τις συντάξεις", και συζητήθηκε έντονα το ότι η μάχη ενάντια στο ρατσισμό είναι ταυτόχρονη με τη μάχη ενάντια στη λιτότητα και τις περικοπές. Δώσαμε επίσης την εικόνα για τη μεγάλη καμπάνια "ανοιχτά σύνορα - ανοιχτές πόλεις" με τα 3 βασικά αιτήματα, υγεία, παιδεία, στέγη και πώς παλεύουμε γι' αυτά.

Δεύτερο σημείο της παρέμβασής μας ήταν ότι η μάχη ενάντια στο ρατσισμό πανευρωπαϊκά συνδέεται με τη μάχη ενάντια στο φασισμό. Τα μηνύματα από Αυστρία, Γερμανία, Γαλλία είναι ανησυχητικά, αλλά τονίστηκε και το παράδειγμα του αντιφασιστικού κινήματος στην Ελλάδα που παλεύει - και μπορεί - να βάλει φυλακή όχι μόνο τους φυσικούς αυτοργούς των ναζιστικών επιθέσεων, αλλά την ηγεσία της εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής. Ο κόσμος στην Αυστραλία το ξέρει αυτό: το 2013 οι φασίστες είχαν προσπαθήσει να στήσουν πυρήνα στη Μελβούρνη στο γενικότερο εγχείρημα να δείξουν ότι έχουν οπαδούς σε Αυστραλία, ΗΠΑ κλπ. Όλοι αντιλαμβάνονταν τη σημασία της δίκης των φασιστών και, στην έκκληση για ενίσχυση της καμπάνιας για την καταδίκη τους, μαζεύτηκαν 413 δολάρια Αυστραλίας.

Η συζήτηση ήταν εντυπωσιακή και ανέδειξε την προσοχή που πρέπει να δώσουμε στη ρατσιστική πολιτική των κυβερνήσεων που θρέφει την Χάνσον και τους φασίστες παντού. Υπήρξαν ερωτήσεις για το πώς η μάχη ενάντια στο φασισμό θα μπει μέσα στα σωματεία (για παραδείγματα, και στην Αυστραλία υπάρχουν αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες με εκπαιδευτικούς στα σκαριά), για τον αν αυτή τη μάχη μπορούμε να τη δώσουμε με κόσμο που έχει ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ και κατεβαίνει στους δρόμους. Έντονα συζητήθηκε και το Brexit, το γεγονός ότι η ψήφος δεν είναι ρατσιστική, αλλά ταυτόχρονα ότι η μάχη ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες είναι στην ημερήσια διάταξη.

Η ΚΕΕΡΦΑ είναι ένα παράδειγμα ενιαιομετωπικής δράσης και γι' αυτό οι εικόνες από το πώς οργανώνουμε στο κίνημα στην Ελλάδα ήταν πολύ χρήσιμες για τη διαδήλωση που θα γίνει στις 27 Αυγούστου, ώστε να οργανωθεί μαζί με σωματεία και όσο πιο πλατιά γίνεται.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η Χίλαρι
δεν είναι το
“μικρότερο
κακό”

Τώρα που η Χίλαρι Κλίντον επιβεβαιώθηκε ως η υποψήφια των Δημοκρατικών για την προεδρία των ΗΠΑ, επιστρατεύονται τα συνήθη επιχειρήματα προκειμένου να παρατάξουν την αριστερά από πίσω της. Στη συζήτηση αυτή περισσότερο επισημαίνονται τα αρνητικά του Ρεπουμπλικάνου υποψηφίου παρά τα θετικά της υποψηφίου των Δημοκρατικών.

Είναι γνωστό και παλιό μοτίβο ότι ο Ρεπουμπλικανός υποψήφιος εκφράζει μια ξαφνική αλλαγή πορείας προς άγνωστα ακροδεξιά νερά. Το θυμάμαι να παίζεται προκειμένου να δικαιολογηθεί η ψήφος στους Δημοκρατικούς ενάντια στον **Μπάρυ Γκολντγουοστερ** το 1964, τον **Ρόναλντ Ρήγκαν** το 1980, τον **Τζορτζ Μπους** το 2000.

Κυνικά αν το δει κανείς μπορεί να πει ότι η υποψηφιότητα Τράμπ είναι ένα δώρο στην κεντροαριστερά.

Γράφει ο Άλεξ Καλλίνικος

Αυτό που ισχύει πάντως, είναι ότι η επιτυχία του Τραμπ αντικατοπτρίζει το πως η επίσημη πολιτική σκηνή της Αμερικής κινείται με σταθερά βήματα στα δεξιά μετά τη δεκαετία του '60. Αλλά αυτός δεν είναι λόγος για να ψηφιστεί η Κλίντον.

Πρόκειται για πολιτικό παράγοντα που παίζει το δικό της ρόλο κι έτσι θα ήταν λάθος να εξομειώνεται με τον συζυγό της Μπιλ Κλίντον. Παρ'όλα αυτά ήταν σημαντικός ο ρόλος της τον καιρό της προεδρίας του συζύγου της μεταξύ 1993 και 2001 κι από τότε που έφυγαν από το Λευκό Οίκο δούλεψαν από κοινού για να επιστρέψουν.

Ο Μπιλ Κλίντον έπαιξε κρίσιμο ρόλο στο να στρέψει το σκηνικό στα δεξιά εκπαιδευοντας τους Δημοκρατικούς να αποδεχτούν την αποκαλούμενη “επανάσταση του Ρήγκαν” - νεοφιλελεύθερη πολιτική στο εσωτερικό και ακόμα πιο επιθετική επίδειξη της δύναμης των ΗΠΑ στο εξωτερικό.

Το ζεύγος Κλίντον
στο γάμο του
Ντόναλντ Τραμπ

Ελεύθερη αγορά

Η προεδρία του προώθησε τις πολιτικές της ελεύθερης αγοράς παγκόσμια, τσάκισε το κράτος πρόνοιας και έκανε διπλωματικό εργαλείο τον στρατιωτικό εξαναγκασμό.

Σαν υπουργός εξωτερικών από το 2008 μέχρι το 2013 η Χίλαρι συνέχισε αυτή την προσέγγιση.

Συγκεκριμένα ήταν πιο πρόθυμη στο να καταφύγει σε στρατιωτικές επεμβάσεις από τον πιο προσηκτικό **Μπράκ Ομπάμα**.

Εντός κι εκτός εξουσίας οι Κλίντον διασφάλισαν ότι θα απολαύσουν τον πλούτο που εξασφάλισαν οι πολιτικές τους.

Ένα πρόσφατο δημοσίευμα των Financial Times με τίτλο “η κερδοσκοπική εταιρική σχέση” ανέφερε ότι, “αφήνοντας τον Λευκό Οίκο το 2001 σε αυτοαποκαλούμενη ένδεια, ο κύριος και η κυρία Κλίντον έβγαλαν σχεδόν 250 εκατομμύρια δολάρια κυρίως μέσα από διαλέξεις, βιβλία και συμβουλές”. Έβγαλαν 22 εκατομμύρια από ιδιωτικά “μη κερδοσκοπικά” πανεπιστήμια από το 2010.

Η Χίλαρι επομένως είναι το τέλειο σύμβολο του κατεστημένου εναντίον του οποίου τόσο ο Τράμπ όσο κι ο **Μπέρνι Σάντερς**, καλέσαν σε εκλογικό ξεσηκωμό.

Φυσικά κι ο Τράμπ, ως ένας δισεκατομμυριούχος επενδυτής είναι κομμάτι αυτού του κατεστημένου.

Ισχυρίζεται ότι έκανε δωρεά σε οργανισμό των Κλίντον για να τους αναγκάσει να παρευρεθούν στον τελευταίο γάμο του – μια πράξη που συμπυκνώνει τέλεια την ηθική των εμπλεκομένων.

Αλλά η περιγραφή του Τράμπ για τον εαυτό του ως αουτσάιντερ δεν είναι απλή δημαγωγία. Από τον Β'Π.Π οι ΗΠΑ κυριάρχησαν στον παγκόσμιο καπιταλισμό χτίζοντας μια ανοιχτή παγκόσμια οικονο-

μία στηριζόμενη σε ένα δίκτυο συμμαχιών και στην αμερικάνικη στρατιωτική δύναμη.

Ο Τραμπ κέρδισε υποστήριξη μέσα στα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα αμφισβητώντας αυτή την φιλελεύθερη αυτοκρατορία.

Έτσι υποστηρίζει την υιοθέτηση προστατευτικών οικονομικών πολιτικών. Η πρόσφατη παρατήρησή του ότι θα υπερασπιζόταν τα κράτη της Βαλτικής απέναντι σε μια ρώσικη επίθεση αν αυτά εκπλήρωναν τις οικονομικές υποχρεώσεις τους απέναντι στο ΝΑΤΟ, προκάλεσε το σχόλιο του Εκονομιστ ότι “ταρακούνησε την ισχυρότερη στρατιωτική συμμαχία που έχει δει ο κόσμος”.

Η Χίλαρι από την άλλη είναι πιστή υπηρέτης αυτής της αυτοκρατορίας. Αυτό είναι που την κάνει την υποψήφια του κατεστημένου σε αυτές τις εκλογές. Πολλές καθιερωμένες προσωπικότητες των Ρεπουμπλικάνων είτε παραμένουν σιωπηλοί, είτε αρχίζουν να τη στηρίζουν.

Κανείς δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι ο Τραμπ είναι ένας ακραίος ρατσιστής και σεξιστής.

Είναι επίσης ένας ομορτοουνιστής που αν εκλεγεί αναμφίβολα θα ευθυγραμμιστεί με τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι υποσχέσεις του δεν προσφέρουν καμία λύση στα προβλήματα της αμερικάνικης κοινωνίας.

Όποιος και να νικήσει στις εκλογές, το πηγάδι της πικρίας και των ψευδαισθήσεων στους κόλπους των μέσων αμερικάνων θα συνεχίσει να γεμίζει. Η Κλίντον κι ο Τραμπ είναι οι εκπρόσωποι ενός συστήματος εξουσίας που αναπτύσσεται σε αντίθεση με μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού. Η Κλίντον δεν είναι “το μικρότερο κακό” απέναντι στον Τραμπ. Και οι δύο χρειάζονται ο ένας τον άλλον για να δικαιολογήσουν τις υποψηφιότητές τους.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ
Ταραχή
στο
ρατσιστικό
UKIP

Το ακροδεξιό και ρατσιστικό UKIP θα έβγαине θριαμβευτής από μια νίκη του Μπρέξιτ, έλεγαν όσοι ήθελαν να μας τρομάξουν. Επισήμως ήταν το μόνο από τα κόμματα με κοινοβουλευτική εκπροσώπηση που τάχθηκε κατά της ΕΕ.

Αυτό που συμβαίνει είναι το ακριβώς αντίθετο. Πρώτα ήρθε η παραίτηση του ηγέτη του κόμματος, **Νάιτζελ Φαράτζ**. Τώρα ο αντιπρόεδρος του κόμματος λέει πως “φοβάμαι πως το κόμμα μας ίσως έχει υποστεί ζημιά που δεν επιδέχεται διόρθωση”. Αφορμή είναι ένα γεγονός που ξεπερνάει και τις γελοιότητες του **Άδωνι Γεωργιάδη** στην εσωκομματική κούρσα της ΝΔ.

Ο **Στίβεν Γουλφ** ήταν ο επικρατέστερος υποψήφιος για τη διαδοχή του Φαράτζ, και εκλεκτός του, αλλά η αίτηση υποψηφιότητάς του καταγράφηκε με 17 λεπτά καθυστέρηση και έτσι βγήκε εκτός μάχης. Τώρα ο Φαράτζ κατηγορεί τα μέλη της εκτελεστικής επιτροπής του κόμματος ότι είναι ερασιτέχνες και “άνθρωποι της χειρότερης κατηγορίας που έχω γνωρίσει”.

Ως γνωστόν, όλοι οι φασίστες είναι άνθρωποι της χειρότερης κατηγορίας, αλλά αυτό δεν αρκεί για να εξηγήσει πώς τα κατάφεραν τόσο άσχημα. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν πως η μεγάλη πλειοψηφία της βρετανικής κοινωνίας, και η πλειοψηφία όλων ψήφισαν κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν θέλουν να διωχθούν οι μετανάστες που ζουν και δουλεύουν στη Βρετανία.

Η ακροδεξιά του UKIP είχε επενδύσει όλη της την ύπαρξη στο να μετατρέψει την οργή απέναντι στο σύστημα και την ΕΕ σε ένα μαζικό ρατσιστικό ρεύμα. Δεν τα κατάφερε και βρίσκεται σε εξίσου βαθιά κρίση όσο και οι επίσημοι ηττημένοι του Δημοψηφίσματος, οι Τόρηνδες και οι Εργατικοί.

Αλληλεγγύη στους εργάτες των ναυπηγείων της Αλεξάνδρειας

Σε διεθνή καμπάνια αλληλεγγύης καλούν οι εργάτες των ναυπηγείων της Αλεξάνδρειας στην Αίγυπτο περιμένοντας την ανακοίνωση των ποινών για τους συναδέλφους συνδικαλιστές που κατηγορούνται για “υποκίνηση απεργίας”.

Το στρατιωτικό δικαστήριο ανέβαλε την ανακοίνωση της ετυμηγορίας για τις 18 Σεπτεμβρίου. Οι εργαζόμενοι θα περάσουν και τον άλλο μήνα μέσα σε φρικτές συνθήκες κράτησης χωρίς να γνωρίζουν τελικά αν θα αν-

τιμετωπίσουν ποινή φυλάκισης για την διεκδίκησή τους να βελτιώσουν τις συνθήκες εργασίας τους και τις αμοιβές τους. Οι 26 εργαζόμενοι στάλθηκαν σε δίκη μετά από εισβολή της στρατιωτικής αστυνομίας στα ναυπηγεία τον περασμένο Μάιο.

Το κάλεσμα αλληλεγγύης υποστηρίζεται από την αιγυπτιακή Ένωση Εργαζομένων Πετρελαίου κι από μια σειρά συνδικαλιστές κι ανεξάρτητα συνδικάτα της Αιγύπτου όπως την Ανεξάρτητη Ένωση Εργαζομένων

στον Ιδιωτικό Τομέα, την Ανεξάρτητη Ένωση Καθηγητών κλπ.

“Η παραπομπή στο στρατοδικείο των εργατών στα ναυπηγεία της Αλεξάνδρειας αποτελεί παραβίαση των διεθνών συμφωνιών που έχει υπογράψει η Αίγυπτος” αναφέρει το κάλεσμα.

“Οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν το αυτόνομο δικαίωμα της ειρηνικής διαμαρτυρίας, της ελευθερίας της έκφρασης και το δικαίωμα των διαπραγματεύσεων για να διεκδικήσουν τα νόμιμα αιτήματά τους για δίκαιους

μισθούς και κατάλληλες συνθήκες εργασίας” συνεχίζει.

Η καμπάνια καλεί τις συνδικαλιστικές οργανώσεις σε όλο τον κόσμο να στείλουν επιστολές διαμαρτυρίας και ψηφίσματα στην αιγυπτιακή κυβέρνηση και τον πρόεδρο της αλ-Σίσι, καταδικάζοντας τη χρήση στρατιωτικών δικαστηρίων σε βάρος των εργαζομένων που ασκούν το δικαίωμά τους να οργανωθούν και συλλογικά να υπερασπιστούν τους όρους τους στην εργασία.

Ο Τρότσκι «φταίει» για την κρίση!

Μπορεί την περασμένη βδομάδα να έκλεισαν 76 χρόνια από τη δολοφονία του, αλλά στη βρετανική πολιτική σκηνή ο Τρότσκι ζει και σπέρνει εφιάλτες στους γραφειοκράτες του Εργατικού Κόμματος. Ο υπαρχηγός του κόμματος, Τομ Γουότσον, κατέθεσε “φάκελο” με στοιχεία για τη διεύθυνση τροτσκιστικών οργανώσεων στο Εργατικό Κόμμα.

Τα μεγαλειώδη στοιχεία του Γουότσον προέρχονται από τις δημόσιες ιστοσελίδες οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς στη Βρετανία, όπου τοποθετούνται για τις εξελίξεις στο Εργατικό Κόμμα. Ανάμεσα στα λαβράκια που υποτίθεται πως ανακάλυψε ο Γουότσον είναι οι προτάσεις για διάβασμα από την ιστοσελίδα του SWP (του αδελφού κόμματος του ΣΕΚ στη Βρετανία) όπου εκτός των άλλων υπάρχει άρθρο για τους λόγους που τα μέλη του SWP δεν συμμετέχουν στο Εργατικό Κόμμα.

Αυτό που αποκαλύπτεται στην πραγματικότητα δεν είναι οι... συνωμοσίες των τροτσκιστών, αλλά ο πανικός της δεξιάς πτέρυγας του Εργατικού Κόμματος. Έχουν να αντιμετωπίσουν μια καμπάνια για την ανάδειξη ηγέτη του κόμματος, στην οποία έχουν κυριολεκτικά χάσει τη μπάλα. Ο **Τζέρεμι Κόρμπιν** προηγείται καθαρά, παρότι όλα τα ΜΜΕ, η τεράστια πλειονότητα των βουλευτών του κόμματος, όλοι οι πρώην ηγέτες και οι κομματικοί βαρόνοι είναι εναντίον του και του επιτίθενται. Αδυνατώντας να εξηγήσουν τι ακριβώς συμβαίνει, κάνουν λόγο για “γέρους τροτσκιστές” που χειρίζονται από τα παρασκήνια τη νεολαία που συγκεντρώνεται μαζί για να στηρίξει τον Κόρμπιν.

Η Βρετανία δεν πέρασε πολιτικό καλοκαίρι. Η εκστρατεία για την ηγεσία του Εργατικού Κόμματος έχει τροφοδοτήσει ένα ρεύμα υπέρ του Κόρμπιν το οποίο μετατρέπει κάθε προεκλογική εκδήλωση σε μαζικό γεγονός. Σίγουρα το Λίβερπουλ δεν έχει πέντε χιλιάδες τροτσκιστές, γιατί τόσοι υποδέχτηκαν τον Κόρμπιν στις αρχές Αυγούστου. Ούτε εξηγείται έτσι πώς το Χαλ των 250 χιλιάδων κατοίκων έζησε τη μεγαλύτερη πολιτική συγκέντρωση των τελευταίων δεκαετιών με τους τρεις χιλιάδες που συγκεντρώθηκαν για τον Κόρμπιν.

Αριστερή ανταρσία

Αυτό που εξελίσσεται είναι μια αριστερή ανταρσία, ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική εντός του Εργατικού Κόμματος. Για να δει κανείς την ένταση σε μικρή κλίμακα, στο Μπράιτον όπου ο Κόρμπιν έκανε μια ακόμη μαζική συγκέντρωση, ήταν ο επικεφαλής του ίδιου του κόμματος στο Δήμο που βγήκε να καταγγείλει ότι “αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι μαζικές συγκεντρώσεις πολιτικών ακτιβιστών. Χρειαζόμαστε μια κυβέρνηση του Εργατικού Κόμματος που θα δώσει ευκαιρίες για όλους”.

Στην παραπάνω δήλωση εμφανίζεται και το βασικό επιχείρημα των αντιπάλων του Κόρμπιν. Μιας και δεν τολμάνε να πουν τις απόψεις τους επί της ουσίας, τον κατηγορούν ότι είναι τόσο αριστερός που είναι καταδικασμένος να οδηγήσει το Εργατικό Κόμμα σε εκλογικό φιάσκο και σε νίκη της Δεξιάς. Η ίδια λο-

Ο Τρότσκι την εποχή που ήταν ηγέτης του Κόκκινου Στρατού.

γική προβλέψεων έχει αποτύχει παταγωδώς πολύ πρόσφατα στη Βρετανία, με το Μπρέξιτ. Τα πολιτικά παιδιά του **Τόνι Μπλερ** και του **Γκόρντον Μπράουν** αλλά και δεινόσαυροι όπως ο παλιός ηγέτης **Νιλ Κίνοκ** που βγήκε από το χρονοντούλαπο για να στρατευτεί στη μάχη κατά του Κόρμπιν, έχουν πέσει θύματα των ιδίων τους των ψεμάτων.

Για δεκαετίες μετακίνησαν το Εργατικό Κόμμα όσο πιο δεξιά μπορούσε να πάει, στην αγκαλιά του θατσερισμού αλλά και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Και τώρα ισχυρίζονται ότι αυτή η μετακίνηση στα δεξιά ήταν για να εκφραστεί η κοινωνία που έχει συντηρητικοποιηθεί. Κατηγορούσαν τον Κόρμπιν ότι δεν έδωσε δυνατά τη μάχη για το “Ναι” στην Ευρωπαϊκή Ένωση και έτσι έχανε την επαφή με την κοινωνική πλειοψηφία. Αλλά στο τέλος αυτή η πλειοψηφία αποδείχτηκε ότι ήταν με το “Όχι” στην ΕΕ. Τώρα τον κατηγορούν ότι είναι άτολμος να πάρει πρωτοβουλία για δεύτερο δημοψήφισμα.

Ο Κόρμπιν λέει ότι το Όχι νίκησε και πρέπει να το πάρουν απόφαση. Μέσα στον Αύγουστο του επιτέθηκαν γιατί είναι κατά των πυρηνικών

πυραύλων και υποβρυχίων Τράιντεντ, και τώρα ξανά επειδή τόλμησε να πει ότι η Βρετανία δεν πρέπει να συμμετέχει σε οποιονδήποτε πόλεμο ξεκινάει το ΝΑΤΟ. Ένας απίστευτος βουλευτής του κόμματος, με βάση την αντίθεση του Κόρμπιν στο ΝΑΤΟ, έφτασε να τον συγκρίνει με τον **Ντόναλντ Τραμπ**: “Ο μόνος άλλος πολιτικός που είναι τόσο απρόσεκτος και υπεροπτικός για το μέλλον του ΝΑΤΟ είναι ο Ντόναλντ Τραμπ. Είναι διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος: απερίσκεπτοι και ανεύθυνοι. Πρόκειται για προδοσία στις διεθνιστικές αρχές του Εργατικού Κόμματος”. Στο ίδιο μήκος κύματος, ένας πάμπλουτος δωρητής του Κόμματος παρομοίασε όσους συμμετέχουν στις συγκεντρώσεις του Κόρμπιν με τα τάγματα εφόδου των ναζί.

Η εκλογή του Κόρμπιν στην ηγεσία του Εργατικού

Κόμματος ήταν ένα “ατύχημα” με όρους επίσημης πολιτικής. Η δεξιά του κόμματος είχε ανοίξει τη δυνατότητα την εκλογή της ηγεσίας από τη βάση, όχι για κανένα καλό σκοπό, αλλά για να απαλλαγεί από τις πιέσεις των συνδικαλιστών των οποίων η εσωκομματική ψήφος βάραινε πολύ. Νόμιζαν ότι η βάση του κόμματος θα εξέλεγε πιο εύκολα έναν εκλεκτό των ΜΜΕ. Η ασφαλιστική δικλείδα τους ήταν ότι ο υποψήφιος πρέπει να έχει την υποστήριξη ενός αριθμού βουλευτών. Ορισμένοι βουλευτές έδωσαν την υπογραφή τους στον Κόρμπιν όχι επειδή τον υποστήριζαν αλλά για να μη φανεί ότι τον αποκλείουν.

Την πάτησαν

Όλοι το είχαν δεδομένο ότι δεν θα έφτανε ούτε στους τρεις επικρατέστερους. Την πάτησαν. Δεν είχαν υπολογίσει ότι η στροφή αριστερά στη βρετανική κοινωνία, οι μάχες ενάντια στον πόλεμο, στο ρατσισμό και τη λιτότητα που έχουν καθορίσει την τελευταία 15ετία θα έφταναν να εκφραστούν ακόμη και στις κάλπες ενός αποστεωμένου μηχανισμού όπως το Εργατικό Κόμμα.

Όταν τελικά κέρδισε, περίμεναν στη γωνία σε κάθε ευκαιρία για να τον αποκεφαλίσουν. Δυστυχώς γι’ αυτούς και τα αποτελέσματα των εθνικών εκλογών και οι δημοτικές εκλογές (όπου το Εργατικό Κόμμα κέρδισε ακόμη και το Λονδίνο) ήταν καλύτερα από ό,τι περίμεναν. Πίστεψαν ότι το Μπρέξιτ θα τους έδινε μια καλύτερη ευκαιρία και προχώρησαν στη μαζική αποστασία των βουλευτών. Ακόμη και σε αυτή την περίπτωση, νόμιζαν ότι ο Κόρμπιν θα πήγαινε απογοητευμένος σπίτι του και θα άφηνε την εσωκομματική κούρσα μόνο για υποψήφιους της δεξιάς. Το τελευταίο τους χαρτί είναι η νομική επίθεση στο δικαίωμα των νέων μελών να ψηφίσουν. Ακόμη κι έτσι, οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι ο Όουεν Σμιθ δεν τραβάει. Και οι συζητήσεις έχουν ήδη ξεκινήσει, για το πώς θα κινηθούν μετά τις 24 Σεπτέμβρη όταν θα ανακοινωθεί το αποτέλεσμα: νέο κόμμα ή συνέχεια του εσωκομματικού πολέμου;

Αυτό που εχθροί και φίλοι του Κόρμπιν παρατηρούν είναι ότι το κίνημα, και ιδιαίτερα η νεολαία, που έχει συγκεντρωθεί γύρω από την εσωκομματική καμπάνια δεν θεωρεί ότι το ζήτημα τελειώνει με την εκλογή του Κόρμπιν στην ηγεσία. Ο Κόρμπιν κέρδισε και το 2015 αλλά κουμάντο συνέχισε να κάνει η δεξιά. Χρειάζεται επέκταση της δράσης έξω από τα στενά όρια του Εργατικού Κόμματος.

Νίκος Λούντος

Διαβάστε επίσης την τετράτομη βιογραφία του Τρότσκι από τον Τόνι Κλιφ. Θα τη βρείτε στο

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο Φειδίου 14 (πίσω από Τίνα-ΠΕΞ)